

Arrest

nr. 243 386 van 29 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 17 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. RAHOU en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 19 januari 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 29 januari 2018. Nadat verzoeker niet aanwezig was op zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, voorzien op 5 april 2018, en geen geldige reden gaf voor zijn afwezigheid, nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 april 2018 een beslissing tot beëindiging van het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming. Op 31 mei 2018 diende verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 augustus 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 12 november 2019.

1.3. Op 14 januari 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 15 januari 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Palestijnse origine en bent u op 2 december 1969 geboren in Saida. U bent een soennitische moslim van Arabische origine. U bent UNRWA geregistreerd. U woonde heel uw leven in de Safouri wijk te Ayn el Hilwah. U bent gehuwd met S.(...) A.(...) B.(...) (o.v. 8.170.010 en o.v. 8.245.064). Uw broer B.(...) is sinds de jaren tachtig werkzaam als militair voor A.(...) S.(...) en werkte in het Rashidiyah kamp. Uw broer werd gearresteerd door de Israëli's. Bij een uitwisseling van zes Israëlische soldaten tegen zesduizend Palestijnen kwam ook uw broer vrij. Hij ging naar Algerije. Na twee jaar keerde hij terug naar Libanon. Rond 2000 werd hij raqib awel (eerste sergeant) en werkte als verantwoordelijke van de lijfwachten van uw neef M.(...) E.(...) A.(...), de verantwoordelijke van financiën. U heeft in die periode zelf ook een jaar als lijfwacht en een jaar als mecanicien gewerkt voor Fatah. In 2006 werd het militair commando in Libanon gebombardeerd door Israël. Een vriend van u werd geraakt door scherven en stierf. U kende hierdoor psychische problemen. U werkte van 2011 tot 2017 in een patisseriezaak in Saida. Uw echtgenote en kinderen verlieten Libanon in 2015. U verkocht eigendommen om haar reis en die van uw kinderen te kunnen financieren. Aangezien er niet genoeg geld was om iedereen het land uit te krijgen, bleef u achter in Libanon. Uw echtgenote en kinderen dienden op 26 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties.

In april 2017 werd uw broer B.(...) gepromoveerd tot aqid (kolonel). Hij werd de verantwoordelijk van de gezamenlijke veiligheidsdiensten van Ayn el Hilwah. Hij werkte er samen met de Libanese autoriteiten tegen de extremistische groeperingen. Uw broer richtte zijn activiteiten voornamelijk tegen de groepering van Billal Badr. Bij aanvang van zijn missie besloot uw broer een deel van het kamp te vrijwaren van de extremisten. Het kwam tot een vuurgevecht waarbij een zeker M.(...) e.(...) K.(...) om het leven kwam en nog negentien andere personen gewond raakten. Omwille van de activiteiten van uw broer B.(...) werden jullie bedreigd door de families van mensen die uw broer arresteerde en uitleverde aan de Libanese autoriteiten. Er werden twee of drie keer handgranaten op het huis geworpen en u kreeg af en toe dreigbrieven waarin voornamelijk B.(...), maar ook u en uw broers met de dood bedreigd werden.

U vertrok op 21 oktober 2017 legaal uit Libanon met een visum uitgereikt door Frankrijk. U landde in Parijs en verbleef er nog een maand bij een kennis van u alvorens uw weg verder te zetten naar België. U kwam aan in België op 19 november 2017.

U diende op 29 januari 2018 een eerste verzoek om internationale bescherming in. U werd op 14 februari 2018 opgeroepen voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). U kwam echter niet opdagen en gaf geen geldige reden waarom u niet aanwezig kon zijn. Het CGVS nam op 25 april 2018 een beslissing tot beëindiging van het onderzoek naar uw verzoek om internationale bescherming. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing en diende een volgend verzoek in op 31 mei 2018 waarbij u zich baseerde op de asielmotieven die u aanhaalde in het kader van uw eerste verzoek.

Uw echtgenote en uw kinderen werden op 1 februari 2017 erkend als vluchteling.

Ter staving van uw verzoek legt u een usb stick met foto's en video's over de algemene situatie in het kamp en van uw broer neer, een origineel uittreksel van de burgerlijke stand, een originele geboortakte, een kopie van een huwelijkstoestemming, een originele identiteitskaart, een gelegaliseerd huwelijksattest, een origineel uittreksel uit het familie register, een kopie van het paspoort van uw vader en van uw moeder, twee medische attesten opgesteld in Libanon, een visite kaartje van een psycholoog in België, een attest van de psycholoog in België, een attest van de veiligheidsdienst als ook een attest van Fatah dat u gezocht werd. Op 13 november 2019 stuurde uw advocaat nog een kopie van een badge en een kopie van de identiteitskaart van uw broer door.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er immers op worden gewezen dat deze stukken niet van aard zijn om aan te tonen dat verzoeker niet bij machte is om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. U legt een medisch document neer waaruit kan afgeleid worden dat u volgens een kinder- en jeugdpsycholoog symptomen van een ernstige depressie vertoont: met name stemmingsstoornissen, slaapstoornissen, nicotineverslaving, geen eetlust en een somber gevoel als ook manische perioden (attest A.C.(...) 28/10/2018). Deze zijn echter niet van die aard dat ze een kwalitatief persoonlijk onderhoud in het kader van een asielprocedure in de weg staan. Een psychiater kon vervolgens wegens taalproblemen geen uitspraak doen over uw psychische problemen (attest dr. M.(...) 10/08/2019). U gaf daarenboven zelf aan dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan een procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (DVZ Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" 09/07/2018).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS, p.8). U kon beroep doen op het onderwijs voor uw kinderen ingericht door UNRWA als ook op de medische hulp die door UNRWA ter beschikking werd gesteld (CGVS p.8). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Volgens uw verklaringen vreest u vervolging in Ayn el Hilwah omwille van de activiteiten die uw broer B.(...) verricht voor de gezamenlijke veiligheidskrachten actief in Ayn el Hilwah.

U kan het CGVS hier niet van overtuigen. In eerste instantie zijn er flagrante discrepanties op te merken tussen uw verklaringen afgelegd bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en de verklaringen die u tijdens het gehoor op het CGVS aflegde. Zo werd er tijdens het gehoor op de DVZ gepeild naar de persoonlijke vervolgingsfeiten die u ondervonden had naar aanleiding van de activiteiten van uw broer. U verklaarde dat u via een kennis mondeling bedreigd werd maar dat u persoonlijk eigenlijk geen problemen had gekend (zie vragenlijst CGVS). Tijdens uw

persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u echter dat er granaten op het huis gegooid werden en dat er dreigbrieven afgeleverd werden (CGVS p.14, p.15). U slaagt er klaarblijkelijk niet in gelijklopende verklaringen af te leggen aangaande de vervolgingsfeiten die u zou meegemaakt hebben in Libanon tijdens beide gehoren hetgeen uiteraard nefast is voor de geloofwaardigheid van uw relaas. Geconfronteerd met deze discrepanties kunt u geen afdoende verklaring geven. U stelt eenvoudigweg dat u dit bij de DVZ wel allemaal had gezegd maar dat u de kans niet kreeg om te praten en er zich computerproblemen hadden voorgedaan (CGVS p. 16, 17). Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf u evenwel aan dat er zich bij de DVZ geen problemen hadden voorgedaan en dat u al uw asielmotieven uiteen had kunnen zetten (CGVS p. 2, 3).

Vervolgens kon er worden vastgesteld dat u extreem vaag bleef over de beweerde aanvallen met de granaten en de dreigbrieven. U stelde dat het twee of drie aanvallen waren maar u wist het eigenlijk niet meer. U besloot uiteindelijk dat het er maar twee waren. U kon vervolgens echter niet preciseren wanneer deze aanvallen plaats hadden gevonden. Aangezien er kan aangenomen worden dat dergelijke gebeurtenissen een impact hebben, daar u toch besloot op basis daarvan het land te verlaten, mag er verwacht worden dat u toch preciezer kan zijn aangaande het tijdstip wanneer deze aanvallen plaatsvonden.

U heeft voorts geen enkel begin van tastbaar bewijs waarmee u het plaatsvinden van de aanvallen kan staven. Volgens uw verklaringen hadden jullie nochtans de aanvallen bij de dienst waar uw broer werkzaam was aangegeven. Er zouden echter geen documenten over opgesteld zijn, hetgeen toch merkwaardig is gezien de ernst van de feiten en de dienst waarbij u melding ging doen (CGVS p.15).

Wat betreft de beweerde dreigbrieven gaat dezelfde argumentatie op. Ook hier verklaarde u enkel dat u verschillende dreigbrieven had gekregen zowel in de periode voor als in de periode nadat uw broer de functie bekleedde (CGVS p.15). U kan geen enkel exemplaar neerleggen om uw verklaringen mee te staven, hetgeen wederom nefast is voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Verder dan te stellen dat er eentje gegooid werd voordat uw broer de functie had, en eentje erna, kwam u niet (CGVS p.14, p.15). Uw broer zou de dreigbrieven ingehouden hebben, waardoor u ze niet kon voorleggen en u kon toch moeilijk naar Libanon gaan om er nog eentje te vragen aan uw belagers, zo stelde u (CGVS p.17). U verklaarde dat er in de dreigbrieven te lezen stond dat voor iedere persoon die uw broer aan de Libanese autoriteiten uitleverde, er iemand van de familie zou sterven (CGVS p.17). Er is tot nu toe echter nog niemand gedood van de familie door de extremisten. Meer nog, op basis van uw verklaringen blijkt dat uw broers, die volgens uw verklaringen eveneens bedreigd werden omwille van B.(...), nog steeds in Ayn el Hilwah verblijven (CGVS p.16). Uw broers en neven verlieten het land niet puur en alleen uit financiële redenen (CGVS p.16). Uw broer A.(...) heeft bovendien geen problemen meer ondervonden gelinkt aan uw broer na uw vertrek, zo verklaarde u nog (CGVS p.18). De vaststelling dat uw broers die aan dezelfde die volgens uw verklaringen eveneens geviseerd werden, twee jaar nadat u het land heeft verlaten, nog steeds woonachtig zijn in Ayn el Hilwah, ondermijnt niet alleen de geloofwaardigheid van uw verklaringen maar ook de ernst van de door u aangehaalde vrees.

U werd gevraagd wat uw broer deed om de veiligheid van zijn familie te waarborgen. U stelde dat uw broer de extremisten uit de Safouri wijk, de wijk waar u verbleef, verdreven had. Uw wijk was aldus veiliger, zo voegde u er aan toe (CGVS p.15). U verklaarde dat uw broers enkel in het veiligheidsvierkant dat onder controle van de gezamenlijke veiligheidstroepen stond, veilig waren (CGVS p.17). U wilde daar echter niet meer blijven daar u zich in uw bewegingsvrijheid beperkt voelde en u niet uw hele leven in één straat wilde doorbrengen (CGVS p.17). U verklaarde dat u het merendeel van de tijd bij uw dochter doorbracht. Ze woonde in de Jumeisi wijk, dewelke tot Safouri behoorde. U ondervond geen problemen gelinkt aan uw broer toen u woonachtig was bij uw dochter. U ging voorts werken in een patisseriezaak buiten het kamp en ging geregeld naar het ziekenhuis voor medische behandeling. U genoot dus wel degelijk nog bewegingsvrijheid (CGVS p.18).

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan u het CGVS er allerminst van overtuigen dat u zich daadwerkelijk persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. Buiten de twee documenten van Fatah en van de veiligheidsdienst, illustreren de documenten enkel uw burgerlijke stand, identiteit en afkomst als ook uw medische toestand en werpen ze geen ander licht op de door u aangehaalde asielmotieven. Het attest van Fatah als ook dat van de veiligheidsdienst, zijn attesten die vreemd genoeg pas op 17 juni 2018 opgesteld werden nadat u een tweede verzoek om internationale bescherming had ingediend. Ze werden bovendien op uw vraag opgesteld en hebben aldus een

gesolliciteerd karakter (CGVS p.17). Op het moment dat u in Libanon was, had u geen enkel document dat de door u ondergane vervolgingsfeiten zou kunnen ondersteunen. U heeft geen dreigbrieven en evenmin verslagen die de aanslagen op de woning attesteren. De documenten die uw broer opstelde zijn documenten die simpelweg kunnen vervalst worden en door eender wie opgesteld kunnen worden. U legt eveneens een aantal foto's van uw broer, een badge en een identiteitskaart neer. Op basis van deze documenten kan u enkel aantonen dat uw broer een militaire functie bekleedde, u kan op basis van deze documenten niet aantonen dat u omwille van uw broer bedreigd werd.

Wat betreft de toekenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van uw echtgenote kan er opgemerkt worden dat de beoordeling van vluchtmotieven op individuele basis gebeurt. De vaststelling dat uw echtgenote internationale bescherming geniet heeft niet automatisch tot gevolg dat u ook aanspraak kan maken op deze bescherming.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 9 augustus 2019 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft die meer dan 160.000 mensen behandelen. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA biedt bijstand aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen te Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestijnse Vluchtelingen uit Syrië betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een emergency appeal voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor naar Palestijnse Vluchtelingen in Libanon toe.

UNRWA ondernam in 2018 in Libanon additionele maatregelen om tijdelijk voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden er in maart 2018 renovaties opgestart in het kamp Ayn – al Hilwah kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd worden zodat getroffen families die omwille van slechte woonomstandigheden gevlucht waren, kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft UNRWA de afgelopen maanden zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA nog aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse Vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de

Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een Palestijnse identiteitskaart beschikt. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ayn el Hilwah erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

U woonde in de wijk Safouri in Ayn el Hilwah. U beschikte daar over een woning, die u in het kader van de financiering van de reis van uw echtgenote evenwel verkocht heeft en u beschikte over een deel van het ouderlijke huis, dat u, om uw eigen reis te financieren aan uw broer verkocht. Ook al is deze laatste woning niet meer uw eigendom, er kan wel vanuit gegaan worden dat u hier gezien de familieband nog steeds onderdak kan vinden bij een terugkeer naar Libanon (CGVS p.14, p.4). U verklaarde dat de woning schade had ondervonden door de gevechten in het kamp. Uw broer zou ervoor zorgen dat deze schade hersteld werd. Voorts werkte u van 2011 tot 2017 in een patisseriezaak gelegen in Saida, buiten het kamp (CGVS p.10). U heeft deze job gezien de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas klaarblijkelijk vrijwillig verlaten om naar Europa te kunnen reizen. Er kan aangenomen worden dat u in die zes jaar de nodige werkervaring en vaardigheden opgedaan heeft om in deze sector opnieuw aan de slag te gaan. In kader hiervan kan er nog aangestipt dat u er in slaagde om 15000 dollar te lenen, hetgeen toch wel een behoorlijke som is en niet mogelijk zou geweest zijn indien u niet voldoende solvabel zou zijn (CGVS p.5, 16). Verder beschikt u nog steeds over een goed functionerend sociaal netwerk. Zo heeft u nog steeds familie die woonachtig en werkzaam is in het kamp zoals uw broers, moeder, zussen en dochter (CGVS p.10, p.11). Dient daarenboven te worden vastgesteld dat u klaarblijkelijk eveneens toegang had tot de nodige medische/psychische bijstand die u bovendien telkens 200 euro zou gekost hebben waaruit bijgevolg kan worden afgeleid dat u over voldoende financiële armslag beschikte (CGVS p. 4 + documenten).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofd concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk

en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de **COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 14 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekwamen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft

grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit schending van de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), artikel 1D van de Conventie van Genève, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat hij een Palestijn is die onder UNRWA mandaat stond in Libanon. Hij vluchtte uit het Palestijnse vluchtelingenkamp Ayn al-Hilweh. Verzoeker verwijst naar het arrest El Kott van het Hof van Justitie van 19 december 2012 (C-364/11). In deze zaak boog het Hof van Justitie zich over de vraag wanneer de bijstand van UNRWA overeenkomstig het tweede lid van artikel 1D *"om welke reden ook"* is opgehouden. De bevoegde nationale autoriteiten moeten nagaan *"of het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen dat gebied te verlaten en hem op die manier beletten de door UNRWA verleende bijstand te genieten"*. Gelet op de ratio legis van artikel 1D, namelijk blijvende bescherming bieden aan Palestijnse vluchtelingen (zie voorbereidende werken van het Vluchtelingenverdrag), overweegt het Hof verder dat *"moet worden aangenomen dat een Palestijnse vluchteling gedwongen is het gebied te verlaten waarin UNRWA werkzaam is, wanneer hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied te levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast."* Het Hof heeft echter geen invulling gegeven aan het concept van *"een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid"*. Wel staat vast dat geen gegronde vrees voor vervolging dient aangetoond te worden overeenkomstig artikel 1A Vluchtelingenverdrag. Verzoeker wijst er voorts op dat UNHCR in haar *Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(l)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection* dd. mei 2013 en in het document *Guidelines on international protection no. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees* van december 2017 stelt dat zij zich aansluit bij deze interpretatie in het arrest El Kott (p.4-5): *"om welke reden ook"* mag niet restrictief geïnterpreteerd worden en omvat 1) de opheffing van UNRWA, 2) de onderbreking van haar activiteiten of 3) elke 'objectieve reden' buiten de controle van de betrokken persoon die maakt dat hij zich niet onder de bijstand van UNRWA kan plaatsen. Dergelijke 'objectieve redenen' kunnen volgens UNHCR beschermingsgerelateerde obstakels zijn en obstakels bij terugkeer van praktische en wettelijke aard of in verband met veiligheid. Als objectieve omstandigheden worden door de hierboven vermelde richtlijnen o.a. opgesomd: gewapend conflict of andere situaties van geweld, zoals publieke onrust, wijdverspreide onveiligheid of gebeurtenissen die de publieke rust verstoren. Deze omstandigheden worden aangeduid als group-based threats. Anderzijds zijn er ook meer geïndividualiseerde objectieve omstandigheden zoals: seksueel of gendergerelateerd geweld, gedwongen rekrutering, ernstige discriminatie, foltering, onmenselijke of vernederende behandeling, ... Als de autoriteiten geen bescherming kunnen of willen bieden tegen deze bedreigingen, dan is bescherming onder artikel 1D, (2) van toepassing.

Verzoeker merkt op dat de terugkeer van een Palestijnse vluchteling naar een vluchtelingenkamp in Libanon een reëel risico op een slechte behandeling met zich meebrengt in de zin van artikel 3 EVRM, omwille van de socio-economische en humanitaire omstandigheden in de kampen. Bovendien wijst verzoeker op het beleid van systematische discriminatie door de Libanese autoriteiten ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen. Discriminatie kan inderdaad vervolging uitmaken in de zin van het Vluchtelingenverdrag volgens het UNHCR *Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees* (p. 54- 55): er is sprake van vervolging als de discriminatie substantieel nadelige gevolgen heeft voor de betrokkenen, bijvoorbeeld op het vlak van de mogelijkheid een inkomen te verwerven, onderwijs te volgen etcetera. Verzoeker wijst erop dat de politiek van de Libanese autoriteiten erop gericht is om aan de hand van discriminerende wettelijke en administratieve maatregelen te voorkomen dat Palestijnse vluchtelingen integreren en zich permanent vestigen, om het sektarische evenwicht in het land enigszins te behouden. Bijgevolg kan volgens verzoeker gesteld worden dat de redenen voor discriminatie gekoppeld kunnen worden aan elk van de vijf gronden van vervolging vervat in artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag (RvV 16 december 2009, nr. 36.107).

Verzoeker verwijst in dit verband naar de arresten MSS en Sufi en Elmi van het EHRM dd. 31 januari 2011 resp. 28 juni 2011. In het arrest MSS werd door het Hof een hogere beschermingsgraad opgelegd aan Europese lidstaten omdat ze onder EU-wetgeving verbintenissen zijn aangegaan ten aanzien van kwetsbare groepen zoals asielzoekers. De draagwijdte van dit arrest reikt echter verder dan de EU-verplichtingen, zoals blijkt uit het arrest Sufi en Elmi (M. MAES, "Artikel 3 EVRM als bescherming tegen socio-economische en humanitaire omstandigheden in het land van herkomst of terugkeer: de rechtspraak van het EHRM", *T. Vreemd.* 2013, 32): de slechte humanitaire omstandigheden in de IDP en vluchtelingenkampen in Somalië en Kenia zijn hoofdzakelijk het gevolg van de handelingen en nalatigheden van de partijen in het conflict. Verzoeker werpt op dat de MSS-benadering zoals toegepast in Sufi en Elmi, naar analogie toepasbaar is op de situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanese vluchtelingenkampen. Ter staving van zijn betoog citeert hij volgende passage uit M. CLAES, "Niet-erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon: de toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag in de Belgische asielprocedure", *T. Vreemd.* 2014 nr. 1, p. 64: *"De slechte humanitaire en socio-economische omstandigheden waarin de Palestijnse vluchtelingen moeten overleven in de vluchtelingenkampen, is immers het gevolg van een gebrekkige bijstand geleverd door UNRWA dat kampt met een structureel financieel deficit door een tekort aan vrijwillige bijdragen van donorlanden en het feit dat de internationale gemeenschap er niet in slaagt een oplossing te bewerkstelligen conform resolutie 134 (III). Anderzijds zijn de Palestijnen het slachtoffer van systematische discriminatie door de Libanese overheid, wat maakt dat zij volledig afhankelijk zijn van de bijstand van de internationale gemeenschap. Bovendien werden Palestijnen al door de internationale gemeenschap als vluchteling erkend, wat maakt dat hun nood aan bescherming door middel van een zeer brede consensus erkend werd. Er kan dan ook verdedigd worden dat de situatie waarin Palestijnse vluchtelingen momenteel in de vluchtelingenkampen verkeren, het gevolg is van opzettelijke handelingen en nalatigheden van publieke autoriteiten. Vervolgens stelt zich dan de vraag of de situatie in de Libanese vluchtelingenkampen de test van het MSS-arrest doorstaat. Zoals supra weergegeven, worden de kampen geteisterd door overbevolking, ondermaatse behuizing, gebrekkige water - en electriciteitsvoorziening en slechte hygiënische omstandigheden. De Palestijnse vluchtelingen zijn kwetsbaar voor slechte behandeling aangezien zij in Libanon geen rechten hebben waarop zij zich kunnen beroepen en niet kunnen rekenen op de bescherming van een nationale of internationale instantie. Er is voor hen geen vooruitzicht op verbetering van hun situatie binnen een redelijke termijn. Integendeel, de situatie lijkt alleen maar te verslechteren, mede ten gevolge van het gewapend conflict in Syrië."* Verzoeker verwijst ook naar het arrest Aouad t. Bulgarije van het EHRM van 11 oktober 2011. Het betrof eveneens een Palestijn uit het kamp Ayn al-Hilweh, waarbij het Hof oordeelde dat de algemene situatie in het kamp (waar hij niet op bescherming kon rekenen), tesamen met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker substantiële gronden waren om aan te nemen dat zijn terugkeer naar het vluchtelingenkamp een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken.

Vervolgens betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing waar wordt geoordeeld dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt Libanon te hebben verlaten omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Aangaande de beoordeling van zijn persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid wijst verzoeker erop dat het Hof van Justitie in de zaak El Kott van het Hof van Justitie van 19 december 2012 heeft geoordeeld hoe het tweede lid van artikel 1D van de vluchtelingenconventie dient te worden geïnterpreteerd. Verzoeker verwijst naar de paragrafen 57-64 van dat arrest en herhaalt dat UNHCR in haar meest recente relevante nota en richtlijnen een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen volgens UNHCR de woorden "om welke reden ook" in artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd en kunnen meer algemene situaties zoals een gewapend conflict of andere situaties van geweld of algemene onveiligheid eronder vallen. Verzoeker hoeft dus geen gegronde vrees in de zin van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag aan te tonen.

Dat verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt valt in de eerste plaats af te leiden uit het feit dat hij zich bedreigd voelt doordat zijn broer B. gepromoveerd werd tot kolonel. De broer van verzoeker werd aldus verantwoordelijk voor de gezamenlijke veiligheidsdiensten van Ayn el Hilweh. Hij werkt samen met de Libanese autoriteiten tegen extremistische groeperingen. Ook voor deze promotie was de broer van verzoeker reeds actief in de strijd tegen de extremistische groeperingen.

In tweede instantie verwijst verzoeker naar de mondelinge en schriftelijke bedreigingen die hij ontving van extremistische groeperingen. Verzoeker vindt het moeilijk te begrijpen dat het Commissariaat-generaal stelt dat hij niet aannemelijk maakt dat hij zich door deze bedreigingen in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond. Verzoeker ontvluchtte Libanon als gevolg van de bedreigingen omdat hij als oudere man met gezondheidsproblemen een gemakkelijk doelwit was. Aangaande de door het Commissariaat-generaal vastgestelde discrepanties tussen zijn verklaringen bij de Dienst

Vreemdelingenzaken en op zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, stelt verzoeker dat hiervoor een duidelijke verklaring werd gegeven. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing onjuist is en tevens onvoldedig gemotiveerd. Het Commissariaat-generaal geeft aan elke verklaring immers een negatieve interpretatie terwijl zijn verklaringen duidelijk zijn en wijzen op een ernstige situatie van onveiligheid. Bij elk gehoor dient er rekening te worden gehouden met de achtergrond en het specifieke profiel van degene die wordt gehoord, aldus verzoeker, die erop wijst dat hij een attest van zijn psycholoog neerlegde waarin deze verklaart dat hij met een zware depressie kampt die gepaard gaat met stemmingsstoornissen, slaapstoornissen, nicotineverslaving, geen eetlust en een somber gevoel alsook manische perioden. Volgens verzoeker schuift het Commissariaat-generaal dit attest eenvoudigweg aan de kant zonder enige kennis van zaken en meent dat nergens uit het verloop van het persoonlijk onderhoud zou blijken dat de aangehaalde problemen invloed zouden hebben op het vermogen om het asielrelaas uiteen te zetten. De commissaris-generaal heeft volgens verzoeker echter onvoldoende rekening gehouden met zijn specifieke profiel door hem te verwijten dat hij vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt, louter en alleen omdat hij bepaalde gebeurtenissen niet precies kan omschrijven. Verzoeker stelt dat hij vreest voor zijn leven omdat hij als doelwit aangemerkt wordt door verschillende extremistische groeperingen en zowel de Libanese autoriteiten als UNRWA onvoldoende bescherming bieden.

In derde instantie stelt verzoeker dat zijn persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid valt af te leiden uit de actuele veiligheids- en humanitaire situatie in Ayn al-Hilweh. Verzoeker wijst er in dit verband vooreerst op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkent dat de levensomstandigheden in het kamp erbarmelijk kunnen zijn. Erbarmelijke levensomstandigheden zijn levensomstandigheden die niet stroken met de opdracht van UNRWA, aldus verzoeker, die voorts verwijst naar de COI focus *"Libanon: De veiligheidssituatie"* van 14 mei 2019, waaruit duidelijk blijkt dat Ayn al-Hilweh algemeen wordt beschouwd als het meest gewelddadigste kamp in Libanon. Het is momenteel nog het enige kamp dat een breed spectrum van jihadistische groeperingen bevat en het is het grootste, meest gepolitiseerde en gemilitariseerde kamp in het land. Wapens zijn er wijdverspreid. Waarnemers getuigen van een onoverzichtelijk machtsevenwicht. Zowel de Palestine Liberation Organization (PLO), Tahaluf als jihadistische fracties zijn hier vertegenwoordigd en concurreren met elkaar, wat regelmatig in gevechten ontaardt. De situatie in het kamp wordt door UNRWA als blijvend instabiel beschouwd. In het licht van deze informatie begrijpt verzoeker niet waarom het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat zijn situatie behoorlijk is. Het Commissariaat-generaal heeft volgens verzoeker onvoldoende rekening gehouden met verschillende elementen, met name het feit dat hij een oudere man is met een medische problematiek, wiens broer kolonel is en tegen extremistische groeperingen vecht. De commissaris-generaal heeft op geen enkele manier onderzocht hoe de situatie van een oudere en zieke man, die deel uitmaakt van een familie die tegen extremistische groeperingen vecht, in het kamp Ayn al-Hilweh eruitziet. Zoals blijkt uit de informatie aanwezig in het administratief dossier wordt het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilweh beschouwd als het gewelddadigste kamp in Libanon dat een breed spectrum aan jihadistische groeperingen bevat. Het hoeft geen verbeelding dat mannen met dergelijk profiel zich in een onveilig positie bevinden, aldus verzoeker, die benadrukt dat hij meermaals heeft gewezen op de problemen die hij hierdoor ondervond. Tevens heeft het Commissariaat-generaal volgens verzoeker onvoldoende rekening gehouden met en onderzoek gedaan naar zijn medische toestand, die hij nochtans verschillende keren heeft benadrukt tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Het Commissariaat-generaal negeert totaal dat de redenen die verzoeker hebben aangezet Libanon te ontvluchten tevens hebben bijgedragen tot zijn medische problematiek. Nochtans legt verzoeker een medisch attest neer waaruit duidelijk blijkt dat hij lijdt aan een ernstige psychische problematiek. Bovenstaande feiten wijzen er volgens verzoeker dan ook op dat in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische en medische aard bestaan en bestonden.

In een volgend onderdeel wijst verzoeker erop dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud meermaals heeft gewezen op de ontoereikende bijstand van UNRWA. Verzoeker betwist het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn financiële situatie voorheen afdoende was en er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij in geval van terugkeer niet, al dan niet tijdelijk, opgevangen zou kunnen worden door zijn familie, minstens op enige bijstand van hun kant zou kunnen rekenen. Verzoeker heeft nochtans duidelijk verklaard dat nagenoeg zijn gehele familie in Europa verblijft. Meer nog, zijn echtgenote en kinderen werden erkend als vluchteling. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt naar mening van verzoeker in de bestreden beslissing verkeerdelijk dat het nog leveren van bijstand en het uitbouwen van een strategisch plan voldoende is om te stellen dat UNRWA nog steeds in staat is de opdracht waarmee ze belast is uit te voeren. Het is nochtans zo dat er duidelijke kwalitatieve vereisten bestaan voor die bijstand. Indien de UNRWA niet een zekere kwaliteit van bijstand kan leveren, een kwaliteit die bestaat

uit het bieden van levensomstandigheden die stroken met de menselijke waardigheid, d.i. sociale bescherming, beschutting, voedsel en onderwijs, het verzekeren dat mensenrechten ten volle worden beschermd, kan UNRWA haar opdracht niet meer vervullen. Er anders over oordelen is een schending van artikel 1D Vluchtelingenverdrag, aldus verzoeker, die benadrukt dat het louter bestaan van bijstand niet voldoende is. De bijstand moet aan een zekere kwaliteitsvereisten voldoen om te kunnen stellen dat UNRWA haar opdracht vervult. De basis hiervoor blijkt duidelijk uit artikel 1D, uit paragraaf 63 van het El Kott arrest (zie hierboven) en het mandaat van UNRWA.

Wat betreft de administratieve mogelijkheid om terug te keren naar het Libanon en het mandaatgebied van de UNRWA, merkt verzoeker op dat het administratief dossier geen concrete informatie bevat over de terugname door de Libanese autoriteiten, noch cijfers over het aantal vluchtelingen die zijn teruggekeerd. De gebruikte bronnen zijn naar het oordeel van verzoeker niet voldoende objectief en er wordt niet aangetoond dat er effectief probleemloos reisdocumenten afgeleverd worden door de Libanese ambassade. Er werd geen info bekomen bij UNHCR, noch verwezen naar rechtspraak van de RvV of andere (inter)nationale jurisdictionele bronnen (RvV 13 december 2010 nr. 52.954 en RvV 12.07.2011 nr. 64667). Daarenboven merkt verzoeker op dat door de massale influx van Palestijnse vluchtelingen uit Syrië en de geëscaleerde situatie in Gaza, de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa terugkeren, gewijzigd kan zijn. Het Commissariaat-generaal stelt hierover in de bestreden beslissing dat er volgens haar "*geen aanwijzingen zijn*" in die zin en dat de crisis alleszins geen invloed heeft op procedures voor in Libanon geregistreerde Palestijnen. Dit is echter een blote bewering die niet werd gebaseerd op objectieve informatie. Er zijn daarentegen voldoende tegenindicaties dat de Libanese autoriteiten hen niet gunstig gezind zijn, aangezien het land overspoeld wordt.

Verzoeker voegt hieraan toe dat de impact van de groeiende vluchtelingenstroom van Syrische - al dan niet Palestijnse - vluchtelingen en de gevolgen hiervan voor de actuele veiligheidssituatie en leefomstandigheden, die al zeer precair waren in de Libanese vluchtelingenkampen, zwaar wordt onderschat door het Commissariaat-generaal bij de beoordeling van de terugkeermogelijkheid. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is van algemene aard en hieruit blijkt slechts dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon en dat UNRWA een strategisch "plan" heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, te kunnen opvangen. Uit de loutere beschrijving van dit 'plan' blijkt niet dat UNRWA nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Verzoeker betoogt dat de situatie in het kamp toen hij vertrok reeds schrijnend was, maar door de gewapende conflicten in Syrië en Israël alsook door gewapende conflicten binnen het kamp zelf, thans nog erger is geworden. Volgens verzoeker is het voor UNRWA thans onmogelijk om bescherming te verlenen aan inwoners van het kamp en schiet UNRWA in vele gevallen tekort om levensomstandigheden te bieden die stroken met haar opdracht. Door de influx van Palestijnse vluchtelingen uit Syrië wordt de druk op de kampen steeds groter en is een verschuiving van de uitgaven van hulporganisaties van de bestaande vluchtelingenkampen naar de nieuw aangekomenen uit Syrië. Ayn al-Hilweh wordt algemeen beschouwd als het meest gewelddadige, gepolitiseerde en gemilitariseerde kamp van Libanon, onderverdeeld in verschillende sectoren die gecontroleerd worden door verschillende bewegingen. De stabiliteit in het kamp wordt steeds meer aangetast tegen de achtergrond van de Syrische crisis. De terugkeermogelijkheid is een essentieel element in de beoordeling van de toepassing van de eventuele insluitingsclausule van artikel 1D tweede zin Vluchtelingenverdrag, aldus verzoeker, die te dezen verwijst naar de constante rechtspraak van deze Raad (RvV 21.04.2010 nr. 42.063 (erkenning wegens onmogelijke terugkeer naar Libanon), RvV 15.03.2012 nr. 77.350 (weigering want verzoeker kan terugkeren naar westelijke Jordanoever) en RvV 08.08.2013 nr 108.154).

Verzoeker besluit uit het voorgaande dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het UNRWA-mandaatgebied in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Bovendien is het voor UNRWA onmogelijk geworden de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee ze belast is. Tot slot is er sprake van een onmogelijke terugkeer, gelet op de slechte werking van UNRWA en het beleid van de Libanese autoriteiten, waaruit volgt dat er voor verzoeker concrete veiligheidsproblemen staan te wachten alsook ernstige problemen van socio-economische aard. Verzoeker meent dat hij aannemelijk maakte dat er sprake is van concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische aard, zodat het redelijkerwijs mogelijk is dat hij in een mensonwaardige situatie zal terechtkomen. De MSS-benadering zoals toegepast in Sufi en Elmi, is naar analogie toepasbaar is op de situatie van verzoeker ten opzichte van het Libanese vluchtelingenkamp Ayn al-Hilweh. Verzoeker besluit uit het voorgaande dat hij voldoet aan

de voorwaarden voor insluiting uit het tweede lid van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en verzoekt dan ook om van rechtswege als vluchteling te worden erkend.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit schending van de artikelen 48/4, 48/5, 49/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het beginsel dat luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven, het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en artikel 3 EVRM, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal heeft nagelaten op een zorgvuldige wijze te onderzoeken of er dient te worden overgegaan tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, terwijl verwerende partij hiertoe nochtans op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet verplicht is. Verzoeker herhaalt dat hij vreest voor zijn leven omwille van zijn vrees voor wraakacties van verschillende extremistische groeperingen omwille van zijn hoedanigheid als broer van een kolonel. Verzoeker wijst er ook op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het onderzoek naar subsidiaire bescherming zelf stelt dat de situatie in het kamp Ayn El Hilweh tussen de gezamenlijke veiligheidsmacht en de verschillende extremistische groeperingen gespannen blijft. Het Commissariaat-generaal vermeldt ook expliciet dat niet wordt betwist dat de broer van verzoeker agid bij de Gezamenlijke veiligheidsdienst was. Verzoeker vreest voor zijn leven omwille van het feit dat extremistische groeperingen hem wil doden en zowel de overheid als de UNRWA onvoldoende bescherming biedt. Verzoeker voegt hieraan toe dat de commissaris-generaal onder artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tevens dient te onderzoeken of er een hoge mate van willekeurig geweld is. Het Commissariaat-generaal stelt dat de situatie in het kamp Ayn El Hilweh "relatief kalm" is. Verzoeker wijst erop dat Ayn al-Hilweh echter algemeen wordt beschouwd als het meest gewelddadige, gepolitiseerde en gemilitariseerde kamp van Libanon, onderverdeeld in verschillende sectoren die gecontroleerd worden door verschillende bewegingen. De stabiliteit in het kamp wordt steeds meer aangetast tegen de achtergrond van de Syrische crisis. Het Commissariaat-generaal kan er niet om heen dat het aantal en de ernst van de incidenten in zijn hoofde willekeurig geweld uitmaken, aldus verzoeker, die stelt dat de Libanese overheid niet steeds in staat is zijn burgers te beschermen. Vermits de extremistische groeperingen het kamp Ayn El Hilweh uitkiezen, lopen de inwoners een enorm risico. De bewering dat de situatie in Ayn El Hilweh relatief goed onder controle is, klopt naar mening van verzoeker dus niet. Vermits verzoeker een familielid is van een kolonel, loopt hij naar eigen zeggen duidelijk een verhoogd risico om het slachtoffer te worden van dit willekeurige geweld. Indien de aanslagen gericht zouden zijn - wat niet steeds het geval is -, is de kans op betrokkenheid bijzonder groot. Gelet op de hoge graad van geweld, acht verzoeker het dan ook niet overtuigend om te beweren dat er geen sprake is van een situatie waarin hij een groot risico loopt. Verzoeker benadrukt dat hij zijn herkomst aannemelijk heeft gemaakt en voert aan dat er geen sprake is van een reëel intern vluchtalternatief. Derhalve dient in ondergeschikte orde subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden.

2.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

3. Nieuwe elementen

Op 9 oktober 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "*Libanon. Veiligheidssituatie*" van 27 maart 2020, de COI Focus "*Lebanon – Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 21 augustus 2020, de COI Focus Libanon: "*De humanitaire en socio-economische situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanon van 15 juli 2020*" en de COI Focus "*Libanon. Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" van 27 mei 2020.

4. Voorafgaande opmerking

De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het eerste middel mist in de aangegeven mate aldus juridische grondslag.

5. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. De motieven van de bestreden beslissing

6.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker conform artikel 1D van de vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te

verlaten, zoals wordt toegelicht, de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, de beoordeling van de vluchtmotieven op individuele basis gebeurt en de vaststelling zijn echtgenote internationale bescherming geniet niet automatisch tot gevolg heeft dat hij ook aanspraak kan maken op deze bescherming, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat UNRWA weliswaar met budgettaire tekorten kampt doch uit de beschikbare informatie duidelijk blijkt dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreerde Palestijnen, doch verzoeker beschikt over een Palestijnse identiteitskaart zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef, (v) hem, gezien het ongeloofwaardig karakter van zijn asielaanvraag, de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) niet kan worden toegekend en (vi) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

6.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 14 januari 2020, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

7. Onderzoek van de uitsluiting van vluchtelingenstatus

7.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

7.2. Beoordeling

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

7.2.1. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA

Uit de COI Focus “*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 21 augustus 2020 blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023, en dat UNRWA haar opdracht in Libanon is blijven vervullen. UNRWA zorgt in Libanon voor gratis primair en secundair onderwijs voor bijna 37.000 leerlingen in 65 scholen. UNRWA heeft in Libanon 27 klinieken. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA biedt bijstand aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de 12 kampen in Libanon wonen. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

In zoverre verzoeker aanvoert dat het voor UNRWA thans onmogelijk is om bescherming te verlenen aan inwoners van het kamp, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de “*andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen*” niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking “*bijstand of bescherming*” dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door “*een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties*” dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door “*een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties*” dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van de vluchtelingenconventie. Het is dan het ophouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de vluchtelingenconventie met zich meebrengt. Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van het UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: “*Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future*”. Ook al is de UNRWA in beginsel dus niet belast met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestina Vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* één van de in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie vervatte “*andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR*” is. Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zou kunnen beroepen. De Raad verwijst in dit verband tevens naar hetgeen volgt.

7.2.2. De mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te volbrengen

Uit de COI Focus “*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, in 2018 met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Op een ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA werd evenwel 122 miljoen dollar

toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft.

Uit dezelfde informatie blijkt dat UNRWA ook anno 2019 met budgettaire tekorten te kampen had. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22.5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder in 2019 reeds een bijdrage van 6.25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5.35 miljoen euro. Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal. Wel bracht het intern onderzoek beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christan Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten heeft tevens een bijdrage van 25 miljoen dollar aangekondigd, de tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 heeft Qatar een nieuwe bijdrage van 20.7 miljoen dollar aangekondigd wat het totaalbedrag van de bijdragen van Qatar in 2019 op 40 miljoen dollar brengt.

Op 31 januari 2020, vóór het uitbreken van de COVID-19-pandemie, lanceerde de waarnemend commissaris-generaal, Christian Saunders, een budgetoproep van minimum 1,4 miljard dollar om de essentiële diensten en bijstand door UNRWA voor het jaar 2020 te financieren.

Uit de COI focus *"Lebanon – Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes"* van 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA zijn ergste financiële crisis sinds 70 jaar beleeft en niet langer een werkkapitaal (reserves) heeft voor zijn kerntaken, hetgeen een uitdaging vormt om de continuïteit van de dienstverlening te verzekeren. UNRWA worstelt om de nodige financiering te verkrijgen die nodig is om al zijn programma's te kunnen handhaven. UNRWA's financiering bestaat uit een programmbudget ('programme budget') dat de uitgaven voor UNRWA's kernprogramma's dekt en afkomstig is van vrijwillige bijdragen van staten. Daarnaast is er een noodbudget ('emergency budget') dat wordt gefinancierd door giften van de donorgemeenschap door middel van jaarlijkse noodoproepen ('emergency appeals'). Naast deze geplande budgetten, ontvangt UNRWA fondsen van de donorgemeenschap die bestemd ('earmarked') zijn voor specifieke projecten die donors willen implementeren. In 2020 lanceerde UNRWA tevens zogenaamde "Covid-19 flash appeals" tijdens de periode maart-juli 2020 waarbij een bedrag van 93,4 miljoen dollar werd gezocht om de meest dringende noden als gevolg van de COVID-19 crisis te lenigen.

Op 23 juni 2020 vond een buitengewone ministeriële conferentie plaats waarbij 75 staten en NGO's een bedrag van 130 miljoen dollar aan UNRWA beloofden, hoewel de conferentie bedoeld was om een financieringstekort van 400 miljoen dollar te overbruggen. Van deze 130 miljoen dollar wordt een 19,5 miljoen dollar gereserveerd voor het beantwoorden van de COVID-19 crisis.

Tot op heden heeft UNRWA financiering en toezeggingen ontvangen die de helft van het programmbudget kunnen dekken. Verder ontving UNRWA door middel van de 'flash appeals' 60% van de financiering die nodig is om COVID-19 crisis te beantwoorden. Het ontving echter veel minder financiering voor zijn noodbudget dat wordt aangewend om de meest acute humanitaire noden in Syrië en Gaza te lenigen.

In juli 2020 zegde de Europese Unie 4 miljoen euro toe in het kader van de COVID-19 flash appeal. Oostenrijk ondertekende een meerjarenakkoord voor de periode 2020-2022 met UNRWA voor een totaal van 5,7 miljoen euro dat bestemd is voor het UNRWA Health programme in de Palestijnse bezette gebieden. Frankrijk kende 6 miljoen euro waarvan 5 miljoen bestemd is voor de kerntaken van UNRWA zoals onderwijs, gezondheid en armoedebestrijding in alle mandaatgebieden en 1 miljoen euro bestemd is voor de COVID-19 crisis in de Palestijnse bezette gebieden.

Als gevolg van de financiële crisis is de noodhulp die UNRWA levert gebieden ernstig ondergefinancierd, waardoor UNRWA maatregelen heeft moeten nemen. Zo heeft de financiële crisis er reeds toe geleid dat leerkrachten geen lange termijn contracten meer worden geboden maar dagcontracten. Als gevolg van de COVID-19 crisis en de financiële situatie werden het salaris van dagloners tijdelijk verlaagd en vielen er tevens ontslagen. Dit had een impact op een 100-tal personen inclusief leerkrachten en kuispersoneel.

UNRWA heeft tevens zijn dienstverlening aangepast om adequaat te kunnen reageren op de COVID-19 crisis en een gevreesde uitbraak en verspreiding van het virus onder de Palestijnse bevolking te helpen voorkomen. Door onder meer over te schakelen op afstandsonderwijs, telegeneeskunde, de thuisbezorging van voedselpakketten en van essentiële geneesmiddelen aan oudere patiënten en patiënten met niet-overdraagbare aandoeningen, bleef het virus grotendeels binnen de perken.

Als gevolg van het begrotingstekort is er verder een tijdelijke bevrozing op de instroom van personen die voldoen aan de criteria om "cash assistance" van UNRWA te ontvangen. Heden dekt de beschikbare portefeuille voor "cash assistance" slechts twee van de drie betalingsrondes voor 2020. Het "cash assistance" programma in Jordanië, de Westelijke Jordaanoever en Libanon is reeds sinds 2013 bevroren voor nieuwe intakes.

UNRWA blijft bijstand leveren ondanks de financiële tekorten waarmee UNRWA sinds 2018 kampt en de COVID-19 crisis. Zoals in de COI Focus wordt aangehaald, hebben deze omstandigheden UNRWA genoodzaakt om maatregelen te nemen die een impact hadden op gezondheidszorg, onderwijs en sociale hulpverlening. Het resultaat is dat UNRWA's dienstverlening tot een minimum beperkt is en dat er een vrees bestaat dat UNRWA niet in staat zal zijn deze dienstverlening in de toekomst verder te zetten. Dit alles neemt niet weg dat UNRWA heden nog steeds in staat is bijstand te leveren aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en nog steeds in de mogelijkheid is om zijn kernopdracht waarmee het belast is, uit te voeren. De Raad herhaalt in dit verband dat uit voornoemde COI Focus van 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA in Libanon zorgt voor gratis primair en secundair onderwijs voor bijna 37.000 leerlingen in 65 scholen, dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft, dat het agentschap ook financieel helpt met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg, dat het Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA bijstand biedt aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven en dat UNRWA via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma voorts streeft naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de 12 kampen in Libanon wonen.

Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een emergency appeal voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en nog steeds in staat is om zijn opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. Hij verwijst weliswaar naar zijn eerdere verklaringen omtrent de ontoereikende bijstand van UNRWA, in het bijzonder waar hij tijdens het persoonlijk onderhoud liet optekenen: *"Kreeg u steun van unrwa? Lang geleden we, maar nu niet (...)* Medisch vlak beroep doen op unrwa? Neen, hoestsiroop en panadol" (administratief dossier, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8), doch toont met deze loutere verklaringen geenszins aan dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren of dat de UNRWA-bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *"om welke reden ook is opgehouden te bestaan"*. Dat verzoeker in 2017 gedurende drie maanden in een privé-ziekenhuis

behandeld werd voor zijn psychische problemen betekent immers niet dat hij geen (andere) medische bijstand van UNRWA zou kunnen genieten. Verzoeker verklaarde overigens dat hij van 2006 tot 2017 in behandeling was bij verschillende dokters van UNRWA en klinieken binnen het kamp (administratief dossier, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Dat verzoeker blijkens zijn verklaringen in het privé-ziekenhuis 200 euro per sessie betaalde voor zijn psychologische begeleiding/behandeling, toont overigens aan dat hij over voldoende financiële armslag beschikte. In de bestreden beslissing wordt wat betreft verzoekers persoonlijke levensomstandigheden in Libanon bovendien vastgesteld dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. De Raad verwijst in dit verband naar hetgeen onder punt 7.2.3.4.1. wordt uiteengezet. In acht genomen wat voorafgaat en mede gelet op de uiteenzetting onder punt 7.2.3.4.1., kan verzoeker geenszins stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is om hem in Libanon levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

7.2.3. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

7.2.3.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest El Kott heeft geoordeeld *“dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.”* (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het HvJ niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden, oordeelt de Raad dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen genomen worden:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer
- verzoekers vluchtmotieven
- verzoekers socio-economische situatie
- alle andere elementen eigen aan zijn situatie die hem in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in haar *“Note on UNHCR’s interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”* een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden *“om welke reden ook is opgehouden”* in artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

7.2.3.2. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij kan terugkeren naar Libanon.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt uit de COI Focus Libanon *“Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* van 27 mei 2020 dat Libanon in 1965 het Casablanca-protocol ondertekende, dat de opvang van Palestijnse vluchtelingen in Arabische landen regelt. Artikel 2 van dit protocol bepaalt dat Palestijnse vluchtelingen die op het grondgebied van de verdragsluitende staten verblijven het recht hebben om het land waar ze verblijven te verlaten en ernaar terug te keren. Het recht om Libanon te verlaten en ernaar terug te keren, zoals artikel 2 voorziet, wordt gelijkgeschakeld met de rechten die voor Libanese burgers gelden en daarnaast dient de toepassing van artikel 2 van het protocol in overeenstemming te zijn met de geldende regels en wetten. De geldende modaliteiten voor geregistreerde Palestijnse vluchtelingen om naar het buitenland te reizen kunnen, afhankelijk van de politieke context, het voorwerp zijn van beleidswijzigingen. De Libanese consul in België stelde in januari 2015 aan Cedoca dat door de Syrische (vluchtelingen)crisis een aantal procedures betreffende de toegang tot het grondgebied strenger worden toegepast. Zo werden een aantal bevoegdheden van de Libanese ambassades, zoals het uitreiken van reisdocumenten aan Palestijnse vluchtelingen, ingeperkt en overgedragen aan de Sûreté Générale in Libanon. Deze past de

regels streng toe waardoor ook de wachttijd lang is. Sinds 1 november 2016 krijgen geregistreerde Palestijnen die zich in Libanon bevinden biometrische paspoorten uitgereikt (e-paspoort met microchip die onder meer vingerafdrukken bevat). Dit nieuwe paspoort kon in de periode november 2016 – juli 2019 alleen in Libanon zelf aangevraagd worden en niet vanuit een buitenlandse ambassade. Op 1 februari 2017 startte de Sûreté Générale met het uitreiken van machine-leesbare (niet biometrische) paspoorten aan in Libanon geregistreerde Palestijnen in het buitenland via de ambassades. Sinds juli 2019 kunnen Palestijnse vluchtelingen, net zoals Libanese burgers, een biometrisch reisdocument aanvragen in de Libanese ambassade in Brussel. Het eerdere machine-leesbare reisdocument blijft eveneens geldig.

De door UNRWA in Libanon geregistreerde Palestijnse vluchtelingen krijgen in Libanon een permanente verblijfsvergunning. Zij hebben bovendien recht op een speciaal Libanees reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen. Dit reisdocument is naargelang het betaalde bedrag één of vijf jaar geldig en wordt door de Sûreté Générale uitgereikt. Deze dienst is verantwoordelijk voor de Libanese grenscontroles en voor de uitreiking van paspoorten aan Libanezen en Palestijnen. Op 13 juni 2019 nam Cedoca telefonisch contact op met het Libanese consulaat in Brussel. De consulaire medewerker bevestigde dat Palestijnen in het bezit van geldige reisdocumenten zonder problemen naar Libanon kunnen terugkeren zolang hun dossier niets van criminele aard bevat. De bij het DAPR geregistreerde Palestijnse vluchtelingen kunnen een nieuw reisdocument aanvragen of het oude verlengen via de ambassade. Deze reisdocumenten zijn één of drie jaar geldig. Palestijnse vluchtelingen die geregistreerd staan bij UNRWA kunnen reisdocumenten verkrijgen die één of vijf jaar geldig zijn. Men dient zich persoonlijk aan te bieden bij de Libanese ambassade en in het bezit te zijn van de nodige identiteitsdocumenten. De aanvraag wordt vervolgens overgemaakt aan de Sûreté Générale in Libanon, die over de aanvraag van reisdocumenten beslist. Ook bij verlies van het reisdocument of wanneer men het land illegaal verlaten heeft, legt de ambassade de aanvraag voor aan de Sûreté Générale in Libanon, die een reisdocument uitreikt of de documenten regulariseert. De bewering dat personen hun reisdocument verloren hebben, is in veel gevallen wel weinig aannemelijk, zo zei de consul in 2015 aan Cedoca. De consul stelt dat een vermoeden kan bestaan dat personen die in België asiel aanvragen mogelijk juridische problemen kennen met de Libanese autoriteiten. Hun aanvraag voor een vernieuwing van hun reisdocument wordt daarom zeker grondig onderzocht. Het consulaat benadrukt bij elk contact met Cedoca dat de aanvraag geval per geval bekeken wordt en er zich steeds een veiligheidsprobleem kan voordoen. De procedure voor de aanvraag van een reisdocument duurt gemiddeld drie maanden maar kan variëren. In speciale gevallen beslist de Sûreté Générale om een *laissez-passer* uit te reiken. Op 27 maart 2020 stelde de Libanese consul opnieuw aan Cedoca dat een aanvraag tot vernieuwing van een reisdocument op *case-by-case* basis behandeld wordt. De ambassade stuurt de aanvraag en vereiste documenten door naar het Libanese ministerie van Buitenlandse Zaken en de Sûreté Générale, dewelke uiteindelijk beslist over de aanvraag en het reisdocument verlengt of een nieuw uitvaardigt. Indien men niet in het bezit is van een verlopen reisdocument wordt soms een *laissez-passer* verleend. Op de vraag of Palestijnen die Libanon verlieten met een Palestijns paspoort, afgeleverd door de Palestijnse ambassade in Libanon, naar Libanon kunnen terugkeren, stelde de consul dat dit de zaak erg bemoeilijkt. Dit wordt beschouwd als een illegale reis in het geval de betrokken Palestijnse vluchteling wel degelijk recht heeft op een Libanees reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen. Wanneer men illegaal het land verlaten heeft, is dit eveneens een ernstige complicatie voor de mogelijkheid tot terugkeer. Er zal dan een zeer grondig onderzoek gebeuren omdat de vraag zich stelt waarom de Palestijnse vluchteling het land niet op een legale manier verliet en of deze mogelijk een probleem kende met de Libanese autoriteiten. De uitkomst zal *case-by-case* gebeuren. De procedure neemt gemiddeld twee maanden in beslag maar gezien de gespannen situatie in Libanon en de coronacrisis neemt dit mogelijks meer tijd in beslag. Wanneer men in het bezit is van een geldig reisdocument kan men volgens de consul vrij naar Libanon terugkeren.

Voormelde informatie werd door Cedoca getoetst bij Palestijnse en diplomatieke instanties, ngo's en ingo's. Een Palestijns diplomaat in Europa stelt op 23 maart 2020 aan Cedoca dat elke in België afgewezen Palestijnse asielzoeker uit Libanon toestemming nodig heeft van de Libanese autoriteiten om terug te kunnen keren en dat dit *case-by-case* beoordeeld wordt. De procedure kan ettelijke maanden in beslag nemen. Volgens twee diplomatieke bronnen in Libanon, gecontacteerd tijdens een Deense onderzoeksmis­sie, staan de Libanese autoriteiten sinds de verkiezingen van mei 2018 weigerachtig ten opzichte van de terugkeer van Palestijnse vluchtelingen zonder statuut in hun huidig land van verblijf, ongeacht of deze terugkeer gedwongen of vrijwillig verloopt. Wanneer een Palestijnse vluchteling na afwijzing van diens asielaanvraag in het buitenland een nieuw reisdocument of *laissez-passer* aanvraagt, zal deze aanvraag een speciale procedure doorlopen. Een aantal criteria die hierbij geëvalueerd worden, zijn of de uitreis illegaal was en of er sprake is van een verblijf in andere landen zoals bijvoorbeeld Turkije. Pas als het ministerie van Buitenlandse Zaken de aanvraag goedkeurt, wordt

deze doorgestuurd naar de Sûreté Générale, die een onderzoek voert naar de persoon en diens registratie. Volgens twee door de Deense onderzoeksmis­sie geconsulteerde diplomatieke bronnen reikten de Libanese autoriteiten sinds mei 2018 geen identiteits- of reisdocumenten meer uit aan Palestijnse vluchtelingen uit Libanon wiens asielaanvraag in Europa werd afgewezen, tenminste wanneer de overheid van het land waaruit de Palestijnse vluchteling wil terugkeren betrokken is bij de terugkeer. De behandeling van deze aanvragen werd *on hold* gezet. Een door Cedoca gecontacteerde diplomatieke bron stelt dat vrijwillige terugkeer niet onmogelijk is maar dat in de praktijk het politiek klimaat van die aard is dat vrijwillige terugkeer nagenoeg onmogelijk wordt gemaakt. Hierbij wordt aangestipt dat diplomatieke bronnen voornamelijk op de hoogte zijn van vrijwillige terugkeer waarbij overheden een rol spelen. Voorts nam Cedoca contact op met de lokale mensenrechtenorganisatie Palestinian Human Rights Organization (PHRO) in Libanon. Een beleidsmedewerker stelde in mei 2020 aan Cedoca dat de Sûreté Générale sinds 2012 (de aanvang van de Syrische burgeroorlog en de Syrische vluchtelingencrisis in Libanon) systematisch controle uitvoert bij de aanvraag voor een nieuw reisdocument, wat de procedure verlengt. Palestijnse vluchtelingen uit Libanon in het bezit van een geldig reisdocument kunnen normaal gezien terugkeren naar Libanon. Aanvragen voor een nieuw of hernieuwing van het reisdocument worden *case-by-case* behandeld. Het is erg moeilijk hierbinnen een lijn te trekken of te generaliseren. De Libanese autoriteiten hebben een terugkeerbeleid voor Palestijnen uit het buitenland maar dit is niet transparant. Er bestaan geen geschreven transparante regels maar volgens de bevindingen van de PHRO is het huidige beleid restrictief. De beleidsmedewerker stelt nooit gehoord te hebben van het feit dat een voorafgaandelijke toestemming nodig zou zijn wanneer men wel degelijk in het bezit is van een geldig reisdocument maar geeft aan hoofdzakelijk Palestijnse vluchtelingen uit Libanon te kennen die een legaal verblijf hebben in een ander land. De grootste moeilijkheid stelt zich volgens de PHRO wanneer de betrokken Palestijn Libanon verlaten heeft met een Palestijns paspoort, verkregen op de Palestijnse ambassade in Libanon. Op dit Palestijns paspoort staat bij uitreis uitdrukkelijk gestempeld dat hiermee geen terugkeer mogelijk is naar Libanon. Wanneer het Palestijns paspoort gestempeld werd bij de uitreis zal de Sûreté Générale geen terugkeer op het grondgebied meer toelaten, zelfs wanneer de betrokkene ook in het bezit is van een geldig Libanees identiteitsdocument of reisdocument. Het aantal Palestijnen dat Libanon op die manier verlaten heeft, is volgens de PHRO relatief groot. Palestijnen doen dit omdat zij menen dat dit het risico op een gedwongen repatriëring terug naar Libanon inperkt maar compromitteren hiermee een vrijwillige terugkeer. In juni 2019 stelde de PHRO dat wanneer het dossier een onregelmatigheid bevat, men bij aankomst op de luchthaven van Beiroet riskeert te worden aangehouden. In mei 2020 stelde de beleidsmedewerker opnieuw dat wanneer men in het verleden problemen kende met de Sûreté Générale, men bij aankomst met zekerheid ondervraagd wordt, zo ook in het geval van een illegale uitreis. In dit laatste geval wordt men over het algemeen twee weken vastgehouden en daarna weer vrijgelaten. Dikwijls dient men hierbij ook een som geld te betalen. In het geval van een rechtszaak zal men vastgehouden worden tot de onderzoeksrechter de zaak hoort. Dit gebeurt over het algemeen binnen de acht uren of twee dagen na aankomst. Vervolgens wordt men overgebracht naar het detentiecentrum van de Sûreté Générale. Daar wacht men op het onderzoek van de Sûreté Générale (14 dagen of meer). Rechtszaken betreffen illegale uitreis, misbruik van officiële documenten (vervalst visum in het reisdocument of het reizen met een gerapporteerd verloren reisdocument) of een misdrijf. Ook volgens UNHCR zouden zij die ervan verdacht worden het land illegaal te hebben verlaten bij terugkeer worden opgesloten (tussen één week en drie maanden) en/of worden beboet (1250 tot 7500 Libanese Ponden). Volgens de expert Libanon en de directeur van de afdeling Midden Oosten van Human Rights Watch, Lama Fakih, door Cedoca in juni 2019 gecontacteerd, deed de organisatie geen recent onderzoek naar de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen uit Libanon. Ze heeft geen weet van beleidswijzigingen en stelt dat het in ieder geval in het verleden zo was dat de in Libanon geregistreerde Palestijnen konden reizen mits het bekomen van reisdocumenten van de Sûreté Générale. Indien zij het land illegaal verlieten werden zij terug op het grondgebied toegelaten maar bij aankomst beboet of vastgehouden. Een medewerker van de Identificatiecel, directie Controle Binnenland, sectie Verwijdering van de Dienst Vreemdelingen­zaken, stelde op 17 juni 2019 per e-mail aan Cedoca dat de voorbije drie jaren (2017, 2018, 2019) geen repatriëring van Palestijnse vluchtelingen naar Libanon kon plaatsvinden. Elke identificatie dient via de Sûreté Générale in Beiroet te passeren en deze procedure duurt eindeloos lang. Dit werd op 20 maart 2020 opnieuw aan Cedoca bevestigd. De Identificatiecel stelt dat, hoewel in theorie een repatriëring mogelijk is, ze er niet in slagen een *laissez-passer* te verkrijgen voor Palestijnen uit Libanon. IOM te Brussel gaf op respectievelijk 24 maart 2019, 20 juni 2019 en 24 maart 2020 per e-mail aan Cedoca de volgende gegevens over Palestijnen uit Libanon die vrijwillig terugkeerden met de hulp van IOM: 7 in 2017, 15 in 2018, 20 in 2019 en 0 in de periode tot 24 maart 2020. De laatste drie Palestijnen die vrijwillig terugkeerden, deden dit in september 2019. Sindsdien waren er geen aanvragen. Op 24 maart 2020 stelde IOM Brussel als volgt aan Cedoca: *“De politieke en diplomatieke context in Libanon maakt het ontzettend moeilijk om een zelfde lijn aan te houden wat*

betreft de terugkeer en herintegratiemogelijkheden. Het officiële standpunt van IOM zegt duidelijk dat terugkeer van PRL (indien in bezit van een geldig document) door de Libanese ambassade goedgekeurd moet worden, dit is dan ook de lijn die wij in België volgen, al hebben wij tot op vandaag nog geen weigering gekregen (let wel, laatste terugkeer van PRL naar Libanon via IOM dateert van september 2019, ondertussen is de situatie er zeker niet minder complex op geworden). In het geval dat de betrokkene(n) geen geldig reisdocument hebben is de (voor ons gekende) procedure iets omslachtiger. De pers(o)n(en) in kwestie moeten dan via politie een aangifte van verlies verkrijgen en er moet een oproep gepubliceerd worden in een lokale krant voor minstens 3 dagen. Deze documenten, samen met andere administratieve documenten, worden dan via het Libanese consulaat naar de MFA in Beiroet opgestuurd waarna de betrokkenen (indien een goedkeuring) zelf de DHL verzending moeten regelen en bekostigen om hun paspoorten van Libanon naar België te sturen. Omslachtig maar dus niet onmogelijk (zoals al een paar keer gebleken is het verleden, maar onduidelijk of deze procedure momenteel nog haalbaar is). (...) Het is ontzettend moeilijk om een duidelijk antwoord te geven of terugkeer voor PRL mogelijk is aangezien elke case op andere manier verloopt."

Uit recente berichtgeving blijkt dat de Libanese autoriteiten tijdens de coronacrisis restrictiever optreden betreffende de terugkeer voor Palestijnse vluchtelingen uit Libanon. Volgend op een circulaire van de Libanese Sûreté Générale (5932/M) op 1 mei 2020 kunnen Palestijnse vluchtelingen niet meer terugkeren naar Libanon. Sinds 18 maart 2020 zijn geen commerciële vluchten naar Beiroet meer toegelaten ten gevolge van de coronapandemie maar Libanezen die vastzaten in het buitenland verkregen de mogelijkheid om terug te keren op speciale repatriëringsvluchten. Op 4 mei verklaarde de Libanese Sûreté Générale met een Facebook-bericht dat het *"de beslissing van de Ministerraad uitvoert dat alleen Libanese burgers terug kunnen naar Libanon"*. Het Libanese-Palestinian Dialogue Committee (LPDC) tracht volgens een verklaring op haar website te bemiddelen om *"de beslissing van het National Disaster and Crisis Management Committee die de terugkeer verbiedt voor Palestijnen die in het buitenland verblijven en in het bezit zijn van een geldig Libanees reisdocument, te amenderen"*. In een Whatsapp-bericht van de Libanese ambassade in de Verenigde Arabische Emiraten, verzonden op 3 mei 2020, staat te lezen dat Palestijnse vluchtelingen alsook huispersoneel geen toegang hebben tot evacuatievluchten *"in overeenstemming met de circulaire van 1 mei 2020 van de Libanese SG"*. Zo werd een Palestijn op 3 mei 2020 tegengehouden toen hij, in het bezit van een geldig Libanees reisdocument, aan boord wilde gaan van een vliegtuig in Dubai. Volgens een beleidsmedewerker van de PHRO zijn er momenteel een aantal gevallen waar, in het kader van COVID-19, Palestijnen in het bezit van geldige reisdocumenten Libanon toegang tot het grondgebied wordt ontzegd en vliegtuigmaatschappijen moeten opdraaien voor de kost om hen terug te vliegen naar het land waar ze vandaan komen. Daarnaast zijn er een hele reeks gevallen gedocumenteerd van Palestijnen in het bezit van geldige reisdocumenten én vliegtuigtickets die in het kader van de coronacrisis toegang tot een vlucht ontzegd werden door de Sûreté Générale in de Golfstaten, Egypte en Maleisië. Ook verschillende media en mensenrechtenfora berichten hierover. Sinds maart 2020 meldt Fedasil in het kader van COVID-19 als volgt op haar website: *"Vrijwillige terugkeerreizen naar landen van herkomst zijn in principe afgelast. Voor personen voor wie al een vrijwillig terugkeer-dossier was opgestart, proberen Fedasil en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) in de mate van het mogelijke nog een terugreis te organiseren. Personen die nog geen bijstand bij vrijwillige terugkeer hebben aangevraagd, moeten wachten tot de situatie weer stabiel is."*

Uit voormelde informatie blijkt aldus dat Palestijnen die in Libanon door UNRWA en/of DAPR geregistreerd zijn en over geldige reisdocumenten beschikken in principe het recht hebben om terug te keren naar Libanon. Het huidige politieke klimaat en het *de facto* beleid ten opzichte van de terugkeer van Palestijnse vluchtelingen is echter restrictief. Aanvragen voor een nieuw of de hernieuwing van een reisdocument worden geval per geval behandeld en de Libanese Sûreté Générale neemt hierover de eindbeslissing. Deze procedure neemt minstens twee à drie maanden in beslag. Verder blijkt dat een gedwongen terugleiding of een terugkeer die "vrijwillig" verloopt maar waarbij de autoriteiten van het gastland betrokken zijn (bijvoorbeeld doordat zij een informatieverzoek doen, vragen om de afgifte van een laissez-passer of een terugnameverzoek indienen) nagenoeg onmogelijk wordt gemaakt door de Libanese autoriteiten. Hoewel Cedoca geen zicht heeft op de huidige slaagkans om een hernieuwing van het reisdocument te bekomen op de Libanese ambassade, blijkt echter nergens uit de beschikbare informatie dat Palestijnse vluchtelingen uit Libanon die op eigen initiatief aankloppen bij de Libanese ambassade geen reisdocumenten zouden kunnen bekomen of het verbod zouden krijgen om terug te keren naar Libanon. Wel zijn er factoren die de mogelijkheid tot vrijwillige terugkeer negatief beïnvloeden, met name een uitreis met een Palestijns paspoort afgeleverd door de Palestijnse ambassade in Libanon, een illegale uitreis, een uitreis met valse documenten, de tussenkomst van de overheid van het land waaruit vrijwillig wordt teruggekeerd of eerdere problemen met de Libanese

autoriteiten. De door IOM begeleide terugkeer in 2019 bleef mogelijk voor Palestijnse vluchtelingen uit Libanon die in het bezit waren van geldige reisdocumenten. De recentste begeleide terugkeer van een Palestijn naar Libanon vond plaats in september 2019. IOM heeft sindsdien geen aanvragen meer gehad van Palestijnen die vrijwillig naar Libanon willen terugkeren. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, dient aldus te worden besloten dat, hoewel het huidige beleid restrictief is, de aanvraag voor een nieuw of de hernieuwing van een reisdocument omslachtig is en maanden in beslag kan nemen, en een aantal factoren een (vrijwillige) terugkeer bemoeilijken, een terugkeer naar Libanon voor Palestijnse vluchtelingen nog steeds mogelijk is. Uit de recente berichtgeving blijkt voorts dat de Libanese autoriteiten in het kader van de coronacrisis restrictief optreden jegens Palestijnse vluchtelingen uit Libanon. De Sûreté Générale maakt een duidelijk onderscheid wat betreft het recht op terugkeer tussen Libanese staatsburgers en Palestijnse vluchtelingen waarbij deze laatste terugkeer ontszegd worden, zelfs wanneer zij in het bezit zijn van geldige reisdocumenten. Hoewel Palestijnen actueel aldus voor onbepaalde tijd niet in staat zijn om naar Libanon terug te keren, dient op basis van de beschikbare informatie te worden geconcludeerd dat het hier slechts gaat om een tijdelijke maatregel genomen naar aanleiding van de COVID-19-pandemie en dus niet om een absolute onmogelijkheid om terug te keren naar Libanon.

In acht genomen wat voorafgaat, rekening houdend met het feit dat verzoeker beschikt over een UNRWA-registratiekaart alsook over een Palestijnse identiteitskaart en een reisdocument geldig tot 28 april 2022, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, en gelet op het feit dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat hij in de negatieve aandacht van de Libanese autoriteiten zou staan, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA.

7.2.3.3. De actuele veiligheidssituatie in Libanon

Er dient evenwel tevens rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en in de Palestijnse vluchtelingenkampen in het bijzonder.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 27 maart 2020) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Op 17 oktober 2019 barstten grote sociale onlusten uit in Libanon dewelke leidden tot massale en algemene betogingen tegen de overheid, diens wanbeleid, corruptie, cliëntelisme en onmacht om de economische crisis te bezweren. Op 29 oktober 2019 nam eerste minister Hariri onder druk van de straat ontslag en op 19 december 2019 werd een nieuwe regering gevormd met aan het hoofd Hassan Diab, de voormalige minister van Onderwijs. Deze regering, de eerste sinds 2005 die uit één politiek blok bestond, staat sterk onder invloed van Hezbollah en kan niet rekenen op de goedkeuring van het volk. Het leidde half januari 2020 tot nieuwe betogingen. Verschillende internationale mensenrechtenorganisaties rapporteerden dat deze betogingen, die werden toegelaten door de Libanese autoriteiten, op hardhandige wijze werden onderdrukt. Sinds het begin van de betogingen bezweken twee betogers aan hun verwondingen: de ene in Tripoli (17 februari 2020, drie maanden nadat hij werd neergeschoten) en de andere in Khalde (12 november 2019), een stad ten zuiden van Beiroet. De VN-Veiligheidsraad beschouwt de aanhoudende politieke instabiliteit gekoppeld aan de diepe economische crisis als een bedreiging voor de reeds onzekere veiligheidssituatie in Libanon. Dit type geweld, waarbij de Libanese ordediensten manifestanten verwonden of doden, beantwoordt echter niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Naast de druk van de straat blijft Libanon onstabiel als gevolg van de grote aanwezigheid van Syrische vluchtelingen op zijn grondgebied. Volgens het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR) waren er op 31 januari 2020 919.578 officieel geregistreerde Syrische vluchtelingen, volgens Human Rights Watch (HRW) en de Libanese regering zijn er anderhalf miljoen (geregistreerde en niet-geregistreerde) Syrische vluchtelingen in Libanon. De laatste jaren leidt deze situatie zowel in de media als in de Libanese politiek tot een grotere antivluchtelingenretoriek. Volgens de mensenrechtenorganisaties doet het Libanese leger regelmatig invallen in de Syrische vluchtelingenkampen waarbij het leger zich schuldig maakt aan mensenrechtenschendingen zoals willekeurige arrestaties, foltering en intimidatie.

In het laatste kwartaal van 2019 en het begin van 2020, nam het aantal rellen op straat toe. Tegelijk was er in de verslagperiode sprake van een constant laag aantal gewelddadige incidenten ('violent incidents'). In totaal waren er 49 'violent incidents', waarvan 18 'battles', 17 'explosions/remote violence', en 14 gevallen van 'violence against civilians'. Het betrof over het algemeen kleinschalige, geïsoleerde incidenten, verspreid over Libanon. Het aantal gedode personen werd op dertien geschat, waarvan ruwweg de helft burgerdoden. In de categorie 'violence against civilians' vielen naar schatting drie burgerdoden, in de categorie 'explosions/remote violence' één en in de categorie 'battles' twee. Volgens het ACLED vielen bij de rellen geen doden. Het geweld tegen burgers bestaat hoofdzakelijk uit buitensporig geweld van de veiligheidstroepen tegen betogers en eiste ongeveer duizend gewonden.

In de Bekavallei vinden sinds het begin van de Syrische oorlog ontvoeringen plaats. In de periode van mei 2019 tot maart 2020 ging het om minstens vijf gevallen. Het Libanese leger controleert ondertussen bijna de volledige Syrisch-Libanese grens en er blijven slechts een tiental illegale grensposten over. Het vertrek van de strijders van extremistische organisaties maakte niet alleen een einde aan de conflicten tussen de extremistische organisaties, waaronder Islamitische Staat (IS), Jabhat al-Nusra (JN), Jabhat Fatah al-Sham (JFS), Hayat Tahrir al-Sham (HTS) enerzijds en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds, maar ook aan het geweld tussen de extremistische organisaties, die tot dan wedijverden voor de controle van het strategische gebied langs de grens met Syrië.

Met het einde van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, werden de aanvallen vanuit Syrië (raket- en morteraanvallen door rebellengroepen en luchtaanvallen door het Syrische leger) tot nul herleid. Na de zomer van 2017 werd geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het geweld in Baalbek, Hermel en Akkar bestaat hoofdzakelijk uit geïsoleerde incidenten omwille van criminele of clanmotieven.

In Tripoli blijft de situatie rustig ondanks dat er sprake was van incidenten tijdens de anti-regeringsbetogingen.

In Beiroet, waar meer dan de helft van de betogingen sinds 2015 plaatsvond, vielen er gewonden bij de confrontaties tussen betogers en ordetroepen en waren er arrestaties dewelke met geweld gepaard gingen. Half december 2019 stak er opnieuw sectair geweld op en tijdens straatgevechten tussen aanhangers van Hezbollah en Amal en betogers vielen in één weekend 521 gewonden.

De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïsoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Dit was ook het geval toen eind augustus 2019 een Israëlische drone ontplofte en een andere drone crashte in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Er volgde een reeks vergeldingsacties aan beide zijden, waarna de situatie weer tot rust kwam.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïsoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. De Palestijnse vluchtelingen en organisaties namen officieel geen deel aan de massale protesten maar honderden Palestijnen betoogden niettemin bij wijze van steun aan de Libanezen. De Palestijnen kwamen ook op straat om te protesteren tegen het plan van Trump maar er werd geen enkel incident gerapporteerd. Als gevolg van de nieuwe Libanese maatregelen ter verplichting van een werkvergunning voor buitenlandse arbeiders vonden er midden juli 2019 dagelijks betogingen plaats. In sommige kampen werd een algemene staking georganiseerd en werden de in- en uitgangen van de kampen gesloten. In het Mieh Mieh-kamp sloten de verschillende Palestijnse facties en het Libanese leger op 10 mei 2019 naar aanleiding van verschillende gewapende confrontaties tussen de Palestijnse facties onderling of met het Libanese leger, een overeenkomst om de veiligheidssituatie te verbeteren. Wat de situatie in het kamp Ayn al-Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. In 2019 vielen bij veiligheidsincidenten tussen verschillende gewapende rivaliserende partijen in het kamp minstens vijf doden en tien gewonden. Als gevolg hiervan opende het Libanese leger in augustus 2019 de toegangswegen tot het kamp zodat de bewoners konden vluchten tijdens de gevechten. Eind augustus 2019 namen de spanningen tussen de

partijen af na een verzoeningsmeeting. Het geweld in Ayn al-Hilwah en Mieh Mieh genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen maar slechts tijdelijke ontheemding.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben gehad in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen, dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen hebben geleid tot toenemend sektarisch geweld en dat de anti-regeringsbetogingen die plaatsvinden sinds eind 2019 op hardhandige wijze worden onderdrukt, oordeelt de Raad na grondige analyse van de beschikbare informatie dat niet kan geconcludeerd worden dat er, omwille van de actuele algemene veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en in Ayn al-Hilweh in het bijzonder, in hoofde van verzoeker een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bestaat die hem zou verhinderen dat hij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

Met het louter herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen omtrent de problemen die hij zou hebben gekend met extremistische groeperingen en de argumentatie dat Ayn al-Hilweh algemeen wordt beschouwd als het meest gewelddadigste kamp in Libanon, dat het momenteel nog het enige kamp is dat een breed spectrum van jihadistische groeperingen bevat en het grootste, meest gepolitiseerde en gemilitariseerde kamp in het land is, dat wapens er wijdverspreid zijn, dat waarnemers getuigen van een onoverzichtelijk machtsevenwicht, dat zowel de Palestine Liberation Organization (PLO), Tahaluf als jihadistische fracties hier vertegenwoordigd zijn en met elkaar concurreren, wat regelmatig in gevechten ontaardt, dat UNRWA de situatie in het kamp als blijvend onstabiel beschouwt, dat de impact van de groeiende vluchtelingenstroom van Syrische – al dan niet Palestijnse – vluchtelingen en de gevolgen hiervan voor de actuele veiligheidssituatie en leefomstandigheden, die al zeer precair waren in de Libanese vluchtelingenkampen, zwaar wordt onderschat door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat de situatie in het kamp reeds schrijnend was toen hij vertrok maar thans nog erger is geworden door de gewapende conflicten in Syrië en Israël alsook door gewapende conflicten binnen het kamp zelf en dat de stabiliteit in het kamp steeds meer wordt aangetast tegen de achtergrond van de Syrische crisis, brengt verzoeker geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en in Ayn al-Hilweh in het bijzonder. Het loutere feit dat er islamitische groeperingen actief zijn in het vluchtelingenkamp, waardoor de veiligheidssituatie er niet altijd stabiel is, is niet voldoende om aan te tonen dat verzoeker zijn land van gewoonlijk verblijf heeft verlaten of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, temeer verzoekers tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaarde dat hij in het kamp nooit persoonlijke problemen heeft gekend (administratief dossier, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij als familielid van een aqid duidelijk een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op geen enkele manier heeft onderzocht hoe de situatie van een oudere en zieke man, die deel uitmaakt van een familie die tegen extremistische groeperingen vecht, in het kamp Ayn al-Hilweh er uitziet, volstaat het erop te wijzen dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij behandeld werd voor zijn medische (psychische) problematiek, van 2006 tot 2017 door verschillende dokters van UNRWA en klinieken binnen het kamp en sinds 2017 in een privé-ziekenhuis buiten het kamp, dat hij voor zijn vertrek gedurende drie maanden bij zijn dochter, die nog steeds in Libanon verblijft en voor hem zorgde, heeft gewoond, dat hij gedurende zijn verblijf bij zijn dochter geen problemen heeft gekend, dat hij, behalve zijn dochter, nog een uitgebreid familiaal netwerk (broers, zussen en moeder) heeft in Ayn al-Hilweh (administratief dossier, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4, p. 8, p. 11, p. 14 en p. 18) en dat aan de problemen die hij zou hebben gekend omwille van het werk van zijn broer geen geloof kan worden gehecht zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat volgt.

7.2.3.4. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

7.2.3.4.1. Verzoekers socio-economische situatie in Libanon

Verzoeker betoogt dat een terugkeer van een Palestijnse vluchteling naar een vluchtelingenkamp in Libanon een reëel risico op een slechte behandeling met zich meebrengt in de zin van artikel 3 EVRM, omwille van de socio-economische en humanitaire omstandigheden in de kampen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering

en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

De Raad benadrukt te dezen vooreerst dat artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder Libanon. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon een element is dat *an sich* bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en aard van de bijstand die UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in onder meer de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad betwist, noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilweh erbarmelijk kunnen zijn. Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin

van voormeld arrest *El Kott* van het Hof van Justitie moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen te Libanon. De Raad benadrukt te dezen dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft, hetgeen ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (het rapport “*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*” van American University of Beirut en UNRWA). Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in de Libanese vluchtelingenkampen te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden aldaar in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

De Raad is van oordeel dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het *El Kott*-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. In zoverre verzoeker in dit verband verwijst naar de arresten *MSS tegen Griekenland en België* en *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, wijst de Raad er evenwel op dat opdat de overwegingen in het arrest *Sufi en Elmi* van 28 juni 2011 naar analogie kunnen toegepast worden, verzoeker dient aan te tonen dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt of dat de situatie van Palestijnse vluchtelingen in de vluchtelingenkampen in Libanon vergelijkbaar is met de situatie in de ontheemden- en vluchtelingenkampen Somalië en Kenia, *quod non in casu*. Er is immers heden in Libanon, dit in tegenstelling tot Somalië, geen sprake van een gewapend conflict, noch kan gesteld worden dat de Libanese overheid weigert om (inter)nationale hulporganisaties toe te laten in de vluchtelingenkampen (getuige de informatie vervat in het administratief dossier). Voorts is het gehele Libanese grondgebied onder de volledige controle van de Libanese overheid en er kan evenmin gesteld worden dat de kampbewoners in Libanon geen toelating hebben om de kampen te verlaten en er aldus opgesloten leven. Dat de socio-economische situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon (mede) veroorzaakt wordt door het Israëliisch-Palestijns conflict en de houding van de Libanese autoriteiten kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoeker dient aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Palestijnse vluchtelingenkampen in precare omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van deze kampen wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWA-Palestijn, bovendien juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëliisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn moet dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren doch hij dient aan te tonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilweh precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: “*U woonde in de wijk Safouri in Ayn el Hilwah. U beschikte daar over een woning, die u in het kader van de financiering van de reis van uw echtgenote evenwel verkocht heeft en u beschikte over een deel van het ouderlijke huis, dat u, om uw eigen reis te financieren aan uw broer verkocht. Ook al is deze laatste woning niet meer uw eigendom, er kan wel vanuit gegaan worden dat u hier gezien de familieband nog steeds onderdak kan vinden bij een terugkeer naar Libanon (CGVS p.14, p.4). U verklaarde dat de*

woning schade had ondervonden door de gevechten in het kamp. Uw broer zou ervoor zorgen dat deze schade hersteld werd. Voorts werkte u van 2011 tot 2017 in een patisseriezaak gelegen in Saida, buiten het kamp (CGVS p.10). U heeft deze job gezien de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas klaarblijkelijk vrijwillig verlaten om naar Europa te kunnen reizen. Er kan aangenomen worden dat u in die zes jaar de nodige werkervaring en vaardigheden opgedaan heeft om in deze sector opnieuw aan de slag te gaan. In kader hiervan kan er nog aangestipt dat u er in slaagde om 15000 dollar te lenen, hetgeen toch wel een behoorlijke som is en niet mogelijk zou geweest zijn indien u niet voldoende solvabel zou zijn (CGVS p.5, 16). Verder beschikt u nog steeds over een goed functionerend sociaal netwerk. Zo heeft u nog steeds familie die woonachtig en werkzaam is in het kamp zoals uw broers, moeder, zussen en dochter (CGVS p.10, p.11). Dient daarenboven te worden vastgesteld dat u klaarblijkelijk eveneens toegang had tot de nodige medische/psychische bijstand die u bovendien telkens 200 euro zou gekost hebben waaruit bijgevolg kan worden afgeleid dat u over voldoende financiële armslag beschikte (CGVS p. 4 + documenten).” Hierbij kan nog worden opgemerkt dat ernstige twijfels rijzen bij verzoekers bewering als zou hij zijn huis hebben verkocht om de reis van zijn echtgenote en kinderen naar Europa te financieren (20.000 dollar) nu uit de verklaringen die zijn echtgenote in dit verband heeft afgelegd blijkt dat deze reis tussen 15.000 en 20.000 dollar heeft gekost en dit bedrag werd geleend (verklaring DVZ, vraag 36). Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Bijgevolg kan verzoeker geenszins volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen voldoende concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in Libanon. Zo kan hij in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig volhouden dat nagenoeg zijn gehele familie in Europa verblijft. Zoals hoger reeds gesteld, beschikt verzoeker immers in Ayn al-Hilweh nog over een uitgebreid familiaal netwerk (dochter, broers, zussen en moeder) waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij hier bij terugkeer naar Libanon op kan steunen. De Raad wijst er te dezen op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij na het vertrek van zijn echtgenote en kinderen bij zijn moeder en zussen ging wonen en dat hij voor zijn vertrek gedurende drie maanden bij zijn dochter heeft gewoond (administratief dossier, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-11 en p. 17-18). Verzoeker toont op geen enkele manier aan waarom hij niet opnieuw, al dan niet tijdelijk, op zijn familiaal netwerk zou kunnen rekenen, minstens op enige bijstand van hun kant zou kunnen rekenen. Waar verzoeker voorts meermaals verwijst naar zijn medische problematiek, herhaalt de Raad dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in Libanon toegang had tot de nodige medische/psychische bijstand, dat hij van 2006 tot 2017 in behandeling was bij verschillende dokters van UNRWA en klinieken binnen het kamp, dat hij in 2017 gedurende drie maanden in een privé-ziekenhuis behandeld werd voor zijn psychische problemen en dat hij in staat was om hiervoor 200 euro per sessie te betalen, hetgeen aantoont dat hij over voldoende financiële armslag beschikte.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet zou kunnen terugkeren naar het kamp waar hij verbleef. Verzoeker brengt met een algemene verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon en naar de impact van de groeiende vluchtelingenstroom van Syrische vluchtelingen op de actuele veiligheidssituatie en voordien reeds precaire leefomstandigheden in de kampen, evenmin concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilweh actueel van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ in de zin van artikel 3 EVRM loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker Libanon verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in Ayn al-Hilweh een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

7.2.3.4.2. Verzoekers vluchtmotieven

7.2.3.4.2.1. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf heeft verlaten omdat hij bedreigd werd omwille van de activiteiten van zijn broer B., die als verantwoordelijke van de

gezamenlijke veiligheidsdiensten van Ayn al-Hilweh samenwerkte met de Libanese autoriteiten tegen de extremistische groeperingen in het kamp. Volgens verzoeker werden er twee of drie keer handgranaten op het huis geworpen. Daarnaast kreeg hij dreigbrieven waarin voornamelijk zijn broer B. maar ook hijzelf en zijn andere broers met de dood bedreigd werden. Na lezing van het administratief dossier, is de Raad echter in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat deze persoonlijke feiten die verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, niet aantonen.

In dit opzicht zet de bestreden beslissing uitgebreid uiteen waarom verwerende partij van oordeel is dat (i) flagrante discrepanties tussen zijn verklaringen afgelegd bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de verklaringen die hij tijdens het gehoor op het CGVS aflegde over de persoonlijke vervolgingsfeiten die hij ondervonden had naar aanleiding van de activiteiten van zijn broer nefast zijn voor de geloofwaardigheid van zijn relaas, (ii) hij extreem vaag bleef over de beweerde aanvallen met de granaten, hij stelt dat het twee of drie aanvallen waren om uiteindelijk te besluiten dat het er maar twee waren en hij niet kan preciseren wanneer deze aanvallen plaats hadden gevonden, terwijl er toch kan aangenomen worden dat dergelijke gebeurtenissen een impact hebben daar hij besloot op basis daarvan het land te verlaten, en dan ook mag verwacht worden dat hij toch preciezer kan zijn aangaande het tijdstip wanneer deze aanvallen plaatsvonden, en hij voorts geen enkel tastbaar begin van bewijs voorlegt waarmee hij het plaatsvinden van de aanvallen kan staven, terwijl zij de aanvallen blijkens zijn verklaringen nochtans aangegeven hadden bij de dienst waar zijn broer werkzaam was en het, gezien de ernst van de feiten en de dienst waarbij hij melding ging doen, merkwaardig is dat er geen documenten over zouden zijn opgesteld, (iii) ook het feit dat hij geen enkel exemplaar kan neerleggen van de dreigbrieven die hij zou hebben ontvangen nefast is voor de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, hij verklaarde dat er in de dreigbrieven te lezen stond dat voor iedere persoon die zijn broer aan de Libanese autoriteiten uitleverde, er iemand van de familie zou sterven doch er tot nu toe nog niemand van de familie gedood is door de extremisten, en de vaststelling dat zijn broers, die volgens zijn verklaringen eveneens gevisieerd werden, twee jaar nadat hij het land heeft verlaten nog steeds woonachtig zijn in Ayn al-Hilweh niet alleen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen maar ook de ernst van de door hem aangehaalde vrees ondermijnt, (iv) hij nog verklaarde dat zijn broer de extremisten uit de Safouri wijk, waar hij verbleef, verdreven had en zijn wijk dus veiliger was, dat zijn broers echter enkel in het veiligheidsvierkant dat onder controle van de gezamenlijke troepenmacht stond veilig waren en hij daar niet wilde blijven omdat hij zich in zijn bewegingsvrijheid beperkt voelde en hij niet zijn hele leven in één straat wilde doorbrengen, doch hij verklaarde dat hij het merendeel van de tijd bij zijn dochter doorbracht, dat hij geen problemen ondervond gelinkt aan zijn broer toen hij woonachtig was bij zijn dochter, hij voorts ging werken in een patisseriezaak buiten het kamp en hij geregeld naar het ziekenhuis ging voor medische behandeling en hij dus wel degelijk nog bewegingsvrijheid genoot.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat zijn relaas en de redenen omwille waarvan hij het mandaatgebied van UNRWA zou hebben moeten verlaten niet kunnen overtuigen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoonde dat de motivering van de verwerende partij, waarin zijn verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor zijn leven en het bekritisseren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Met de stelling dat hij meerdere malen zowel mondeling als per dreigbrief bedreigd werd door leden van extremistische groeperingen, slaagt hij er bovendien allerm minst in om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit te klaren. Hetzelfde geldt voor de opmerking dat *“uit de verklaringen van verzoeker echter een duidelijke verklaring naar voor wordt gebracht”* voor de in de bestreden beslissing aangehaalde “flagrante” discrepanties tussen de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken en de verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal.

Verzoeker wijst er tot slot op dat hij een attest van zijn psycholoog neerlegde waarin deze verklaart dat hij met een zware depressie kampt die gepaard gaat met stemmingsstoornissen, slaapstoornissen, nicotineverslaving, geen eetlust en een somber gevoel alsook manische perioden, en voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met zijn specifieke profiel waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten dat hij vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt, louter en alleen omdat hij bepaalde gebeurtenissen niet precies kan omschrijven. De Raad merkt dienaangaande vooreerst op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de psychische toestand van de verzoeker wel degelijk in acht nam bij het nemen van de bestreden beslissing: *“Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er immers op worden gewezen dat deze stukken niet van aard zijn om aan te tonen dat verzoeker niet bij machte is om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. U legt een medisch document neer waaruit kan afgeleid worden dat u volgens een kinder- en jeugdpsycholoog symptomen van een ernstige depressie vertoont: met name stemmingsstoornissen, slaapstoornissen, nicotineverslaving, geen eetlust en een somber gevoel als ook manische perioden (attest A.C.(...) 28/10/2018). Deze zijn echter niet van die aard dat ze een kwalitatief persoonlijk onderhoud in het kader van een asielpprocedure in de weg staan. Een psychiater kon vervolgens wegens taalproblemen geen uitspraak doen over uw psychische problemen (attest dr. M.(...) 10/08/2019). U gaf daarenboven zelf aan dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan een procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (DVZ Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” 09/07/2018).”* Verzoeker verwijst op algemene wijze naar zijn medische problematiek doch weidt in zijn verzoekschrift niet uit over de wijze waarop zijn psychische problemen precies een invloed zouden hebben gehad op de verklaringen die hij heeft afgelegd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Uit de door hem ter staving van zijn mentale gezondheidstoestand neergelegde documenten kan overigens op geen enkele manier blijken dat verzoekers problematiek hem zou belemmerd hebben in het uiteenzetten van zijn asielmotieven of hem er van zou weerhouden om duidelijke, coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen met betrekking tot de door hem voorgehouden problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet Libanon te verlaten. Nergens wordt aangegeven dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om gehoord te worden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming of dat zijn cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn waardoor hij niet in staat zou zijn geweest om de essentie van zijn asielmotieven op een duidelijke, volwaardige en geloofwaardige manier uiteen te zetten. Dit blijkt overigens evenmin uit de gegevens vervat in het administratief dossier. Bovendien blijkt noch uit het verzoekschrift, noch uit het administratief dossier dat er zich problemen hebben voorgedaan bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken of tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. De door verzoeker voorgelegde documenten, in het bijzonder het attest van zijn psycholoog in België, vermogen dan ook niet de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen en geen van de elementen in de voorgelegde documenten zijn van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker gaat overigens uit van een wel heel selectieve lezing van de bestreden beslissing waar hij in het verzoekschrift stelt dat hem in de bestreden beslissing wordt verweten dat hij vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt, louter en alleen omdat hij bepaalde gebeurtenissen niet precies kan omschrijven. Hij gaat hiermee volledig voorbij aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat hij bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken, gevraagd naar de persoonlijke vervolgingsfeiten die hij ondervonden had naar aanleiding van de activiteiten van zijn broer, enkel verklaarde dat hij via een kennis mondeling bedreigd werd maar dat hij persoonlijk eigenlijk geen problemen had gekend, terwijl hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde dat er granaten op het huis gegooid werden en dat er dreigbrieven afgeleverd werden. Aan verzoeker werd bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien uitdrukkelijk gevraagd of er verder nog iets was dat hij wilde vertellen, waarop hij liet optekenen: *“Nee, maar met mijn broer gebeurde wel verschillende incidenten.”* (vragenlijst CGVS dd. 14 februari 2018, vraag 3.5.). Het is de Raad volstrekt onduidelijk waarom verzoeker omwille van zijn medische problematiek (een zware depressie kampt die gepaard gaat met stemmingsstoornissen, slaapstoornissen, nicotineverslaving, geen eetlust en een somber gevoel alsook manische perioden) op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding zou hebben kunnen maken van de vervolgingsfeiten die hij aanhaalde op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad benadrukt te dezen dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van gewoonlijk verblijf, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond ervan kan worden

nagegaan of er in zijn hoofde aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. De verschillen in verzoekers opeenvolgende verklaringen zijn echter dusdanig groot dat ze als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen en dienvolgens volstrekt ongeloofwaardig moeten worden geacht. De Raad herhaalt te dezen nogmaals dat niet kan worden ingezien hoe dergelijke manifest afwijkende verklaringen, waarbij verzoeker een volledig andere versie van de feiten geeft, kunnen worden verklaard door de psychologische problemen waaraan hij zou lijden. Evenmin kan worden ingezien waarom verzoeker ten gevolge van zijn depressie tijdens het persoonlijk onderhoud geen duidelijke, doorleefde en geloofwaardige verklaringen zou hebben kunnen afleggen over de beweerde aanvallen met granaten op zijn huis. Deze gebeurtenissen moeten immers een zware impact hebben gehad, raken aan de kern van het asielrelaas en maken ook verzoekers rechtstreekse vluchtaanleiding uit. Er mag dan ook worden verwacht dat zijn verklaringen over deze aanvallen en het tijdstip waarop deze zouden hebben plaatsgevonden precies en duidelijk zijn, *quod non in casu*. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat de in het door verzoeker neergelegde psycho-medische attest gedane vaststellingen betreffende zijn mentale gezondheidstoestand op zich geen bewijs vormen van de door hem aangehaalde feiten aangezien de oorzaak van zijn psychologische problemen door de psycholoog niet met zekerheid kan worden bepaald en ook hij zich op dit vlak louter kan baseren op verzoekers verklaringen, die om hoger vermelde redenen ongeloofwaardig moeten worden geacht. Aangezien verzoekers psychologische problemen evenzeer kunnen ontstaan zijn uit andere gebeurtenissen die hij mogelijks als negatief heeft ervaren en er geen aantoonbare link is met de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten, kan een loutere verwijzing naar het neergelegde attest van verzoekers psycholoog dan ook niet volstaan om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen.

Ook het argument dat zowel de overheid als UNRWA onvoldoende bescherming bieden tegen extremistische groeperingen en dat er geen sprake is van een reëel intern vluchtalternatief, is gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas niet dienstig.

7.2.3.4.2.2. De door verzoeker voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. Buiten de twee documenten van Fatah en van de veiligheidsdienst, illustreren de documenten enkel uw burgerlijke stand, identiteit en afkomst als ook uw medische toestand en werpen ze geen ander licht op de door u aangehaalde asielmotieven. Het attest van Fatah als ook dat van de veiligheidsdienst, zijn attesten die vreemd genoeg pas op 17 juni 2018 opgesteld werden nadat u een tweede verzoek om internationale bescherming had ingediend. Ze werden bovendien op uw vraag opgesteld en hebben aldus een gesolliciteerd karakter (CGVS p.17). Op het moment dat u in Libanon was, had u geen enkel document dat de door u ondergane vervolgingsfeiten zou kunnen ondersteunen. U heeft geen dreigbrieven en evenmin verslagen die de aanslagen op de woning attesteren. De documenten die uw broer opstelde zijn documenten die simpelweg kunnen vervalst worden en door eender wie opgesteld kunnen worden. U legt eveneens een aantal foto's van uw broer, een badge en een identiteitskaart neer. Op basis van deze documenten kan u enkel aantonen dat uw broer een militaire functie bekleedde, u kan op basis van deze documenten niet aantonen dat u omwille van uw broer bedreigd werd.”*

7.2.3.4.2.3. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog wijst op het beleid van systematische discriminatie door de Libanese autoriteiten ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen, benadrukt de Raad dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met *“een situatie van ernstige onveiligheid”* waarbij het *“de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is”*. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke problemen en hij maakt met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk maakt.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd

zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid dient te worden aangenomen. De argumentatie in het verzoekschrift dat de politiek van de Libanese autoriteiten erop gericht is om aan de hand van discriminerende wettelijke en administratieve maatregelen te voorkomen dat Palestijnse vluchtelingen integreren en zich permanent vestigen, dit om het sektarische evenwicht in het land enigszins te behouden, volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf wordt bedreigd en vervolgd of dat hij zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Ieder verzoek om internationale bescherming moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoeker dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van zijn fundamentele mensenrechten waardoor het leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar hij in gebreke blijft. Verzoeker bracht immers noch tijdens het persoonlijk onderhoud, noch in voorliggend verzoekschrift concrete op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid.

7.2.3.4.2.4. In zoverre verzoeker er tot slot op wijst dat zijn echtgenote en kinderen in België als vluchteling werden erkend, benadrukt de Raad dat elk verzoek om internationale bescherming individueel worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van gewoonlijk verblijf op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek, zoals ook blijkt uit het arrest Ahmedbekova en Ahmedbekov (HvJ EU 4 oktober 2018, C-652/16). De Raad merkt in dit verband op dat het Hof van Justitie in voornoemd arrest weliswaar heeft geoordeeld dat, hoewel een verzoek om internationale bescherming niet zonder meer kan worden toegewezen op grond dat een gezinslid van de verzoeker gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico van ernstige schade loopt, wel rekening moet worden gehouden met dergelijke bedreigingen waaraan een gezinslid van de verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of de verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade. Gezinsleden van een bedreigde persoon lopen in de regel immers het risico zich ook zelf in een kwetsbare situatie te bevinden. Het Hof benadrukte dat in het kader van de individuele beoordeling van een verzoek om internationale bescherming aldus rekening moet worden gehouden met de bedreigingen met vervolging en ernstige schade jegens een gezinslid van de verzoeker, teneinde te bepalen of laatstgenoemde wegens zijn familieband met die bedreigde persoon zelf aan dergelijke bedreigingen wordt blootgesteld (§50-51). *In casu* is er in hoofde van verzoeker echter een weerlegging van het vermoeden van een gedeelde vrees, nu uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat hij geen gemeenschappelijk vluchtrelaas deelt met zijn echtgenote en verzoeker en zijn echtgenote bovendien geen eensluidende verklaringen afleggen over de redenen die verzoekers echtgenote en kinderen ertoe zouden hebben gebracht Libanon reeds in 2015 te verlaten. Verzoekers echtgenote verklaarde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming immers dat islamitische milities haar kinderen hebben bedreigd, dat deze milities haar zoon en haar broer hebben neergestoken en dat zij gevlucht is om haar kinderen te beschermen (verklaring DVZ, vraag 37). Aan verzoeker gevraagd waarom zijn echtgenote in 2015 uit Libanon is vertrokken, verklaarde hij daarentegen: *“De situatie en omstandigheden in libanon zijn onstabiel. Onveilige Bedoelt u de alg situatie in het land zelf? Neen, in ein el helweh, we komen van daar altijd schietpartijen problemen en mijn zoon a.(...), w in zijn been geschoten.”* (administratief dossier, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). De door verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming aangehaalde en ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven zijn bovendien gelinkt aan de promotie van zijn broer B. tot aqid in 2017 en diens activiteiten als verantwoordelijke van de gezamenlijke veiligheidsdienst van Ayn al-Hilweh, en zouden zich aldus hebben voorgedaan lang nadat zijn echtgenote en kinderen Libanon reeds hadden verlaten. Verzoeker kan zich aldus niet zonder meer steunen op de erkenning als vluchteling van zijn echtgenote en kinderen teneinde een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aannemelijk te maken. Hij kan dan ook niet worden gevolgd waar hij lijkt te betogen dat de erkenning van de vluchtelingenstatus tot hem moet worden uitgebreid. Het doel van de asielprocedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu*, zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing. Ten overvloede wijst de Raad er in dit verband nog op dat artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de

erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. Artikel 23, tweede lid, voorziet duidelijk in een situatie waar gezinsleden *“van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid”*. Artikel 24 van dezelfde Richtlijn stelt dat de *“gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen”*. Ook het Hof van Justitie benadrukte in voormeld arrest Ahmedbekova en Ahmedbekov (HvJ EU 4 oktober 2018, C-652/16) dat richtlijn 2011/95/EU niet voorziet in een uitbreiding van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus tot de gezinsleden van degene aan wie deze status is verleend. Uit artikel 23 van deze richtlijn vloeit immers voort dat deze richtlijn ertoe beperkt blijft de lidstaten te verplichten hun nationale recht zodanig vorm te geven dat gezinsleden in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn, van degene die een dergelijke status geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor verkrijging van die status vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden (§68). Verzoeker dient aldus gebruik te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

7.2.3.4.3. Andere relevante elementen

In casu ontwaart de Raad, na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen van het administratief dossier en de procedure, geen ander relevant element eigen aan verzoekers persoonlijke situatie waaruit blijkt dat hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt waardoor hij gedwongen werd het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

7.3. Besluit

Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en verzoeker bovendien niet aantoont dat hij zich niet langer kan beroepen op de bijstand van UNRWA om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1 D van het Verdrag van Genève en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er *in casu* geen sprake zijn van een onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus, welke status, zoals de naam al doet vermoeden, “subsidiair” wordt toegekend aan de vreemdeling die niet als vluchteling kan worden beschouwd. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat verzoeker zich nog steeds kan beroepen op de bijstand van UNRWA en dat hij daarom nog steeds als een Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd.

Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een *“individuele beoordeling van alle relevante elementen”* werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door het HvJ in het bovengenoemde arrest *El Kott* (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen.

De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelke de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. X). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. X). Van een schending van het vertrouwensbeginsel kan slechts sprake zijn indien aan drie voorwaarden is voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. X). Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan.

9. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS